

12 RÖPIRAT.

Budapest 1883. október 15.

IV. évfolyam

I. füzet.

Az „Országgyűlési antisemita pártkör” megalakulása.

Nagy várakozások között, feszült ügyelem mellett, m. hó 27-kén összejött újra az országgyűlés, utolsó ülészakára.

Mindenki heves párttusákat, viharos jeleneteket várt a képviselőház első üléseitől. A horvát kérdés és a sémita kérdés – vagy, amint legújabban a sémita és filosemita chameleonok elnevezni szeretik, *antisemita* kérdés, – nagy hullámokat fog verni a képviselőházban, – jóslá mindenki.

E várakozások, jóvendölgetések azonban hiu dolgoknak bízóíryultak be, legalább az „antisemita” kérdésre nézve. Még a horvátügyi vita is, a mely nagy nehezen, – lévén „*muszáj*”, – a t. ház összeállításától csak egy hétre reá indult meg, vajmi vonatva folyt le, a mely vita pedig különben igen alkalmas volt a filosemitáknak és a szégyenlős antisemitáknak a nemzet közfigyelmét a napirenden levő zsidókérdésről elterelni azon közmondás szerint, hogy: „Másról beszél Bodóné, mikor a bor árát kérik.”

A magyar parlamenti életet alaposan ismerők előtt már régi tapasztalati igazság az, hogy a képviselőházban még a legközelebbi jövőben történő dolgokra nézve is senki se mondhat előre bizonyosat, oly nagy szerepet játszván itt az előre nem látható *véletlen*, szóval a „non putarem!”

Ezen tapasztalati igazság újra megerősítést nyert a t. háznak az „antisemita” kérdésben legújabban tanúsított magatartása által.

Tisza Kálmán nagyváradi beszéde, a zsidó lapok fenyegetőzése, Kozma úrnak „úri izgatókat” szimatoló velleitásai után azt vártuk, hogy majd a képviselőházban határozott alakban fog föllépni a vád az „izgatók” ellen, a kik a budapesti, zalamegyei stb. kravallok „értelmi szerzői”.

De bizony néma csend uralg úgy a kormánypadokon mint a szélsőbaloldal saktereinek a padjain.

Azt várták itt, hogy majd a „fanatikus” antisemiták fognak támadni s ezzel a csatát megkezdeni, mire a kormány majd egy dörgedelmes válaszszal letorkolja a bőrükben megférni nem tudó antisemitákat, a t. háznak úgy kormánypártja, mint ellenzéke pedig siet a miniszter válaszában tudomásul vételével, az antisemitáknak egy újabbi parlamenti vereséget szerezni. – Minek folytán azután a „honatyák” által annyira perhorreskált antisemitizmus is lankadni, sőt tán elenyészni is fog az országban. így spekulálnak vala a sémita és filosemita képviselő urak.

Hanem hát most már szerencsésen odáig jutottunk, hogy a zsidókérdést illetőleg a gyeplő többé már nem a sémita és filosemita képviselő urak kezében van, hanem átcsúszott az észrevétlenül az *antisemita* képviselők kezébe.

Mindénféle mesterfogást felhasználtak arra a zsidólapok, hogy az antisemita képviselőket beleugrassák az *első* lépésbe; Onodyról folyton az a hír járta a lapokban, hogy ő a legközelebbi szerdán, majd hogy a legközelebbi szombaton interpellálni fogja a kormányt a t.-eszlári ügyben.

De bizony hiába várták ezt az óhajtott interpellációt.

S minek is mozgolódtak volna az antisemita képviselők ma, a mikor ők vannak a birtokban, a honnét őket ugyan bajos dolog ma már kizavarni, lévén a hátuk mögött az egész ország közvéleménye.

Elég volt egyelőre a „fényes” leszavaztatásokból a t. házban. A jelenlegi képviselőháztól ne várjon a nemzet semmi jót a zsidókérdésben; e liázon nyomtalanul viharzottak el még az eseménydús legutóbbi hónapok is: ma is csak olyan zsidóbarát az, mint volt a nyíregyházi per végtárgyalása és a zsidóellenes országos tüntetések előtt.

De mégis volt valami hatása ez eseményeknek a t. képviselő urakra: *nem mernek ma már ellenük antisemiták ellen a képviselőházban nyíltan fellépni.* Legalább e sorok írásának napjáig (okt. 12-ke) így látszik állani a dolog.

Hja persze! Közelednek a választások, sat. honatyáknak borsószik a hátuk attól a gondolattól, hogy közeledik a leszámolás napja a t. választók részéről. No hát ez is már valami. Várjunk csak még egy kicsit!

Az azonban nagyon tévedne, a ki azt hinné, hogy h a az antisemita képviselők, addig míg *szervezkedve* nincsenek, egyelőre tartózkodnak a képviselőházban újra vesszőt futni a zsidók nagy örömére, s megelégesznek azzal, ha a házban farkasszemét néznek

a filosemita többséggel, – azért tétlenségben töltötték volna napjaikat a legutóbbi két hét alatt.

Ellenkezőleg ez idő alatt létrehozták az antisemita pártnak oly régóta óhajtott tényleges *szervezését*.

F. hó 6-kán ugyanis a képviselőház 8-ik számú osztálytermében, d. e. 9 órakor tartott képviselői értekezleten megalakították az „*Országgyűlési antisemita pártkör*”-t, s ezzel az antisemitizmus mint *országos párt* hivatalos bevonulását tartotta a képviselőházban.

Az antisemita párt és kör pártszövetkezeti (koalicionális) alapon jött létre, a mennyiben a tagoknak a zsidókérdésen s ezzel összefüggő kérdéseken kívül álló egyéb politikai, nevezetesen *közjogi* kérdésekben teljesen szabad kéz hagyatik.

A párt és a kör ügyeinek vezetésével s az elnöki teendők vitelével egyelőre Istóczy Győző, Ónody Géza, Simonyi Iván és Széli György képviselőkből álló négy tagú bizottság bízott meg. A kör házszabályai a fenálló országgyűlési pártkörök házszabályainak alapján állapították meg. Ezeknek egyik pontja, szinte a többi országgyűlési pártkörök példájára, kimondja, hogy a kör *rendkívüli* tagjaiul *nem-képviselők* is fölvetetnek.

S ezzel tényleg létrejött bizonyos értelemben a *magyarországi antisemita liga* is, mert, ha a kormány semmiféle oly egyet alapszabályait nem hagyja is jóvá, a melyeknek antisemita tendenciáik vannak, – létrejött az „Országgyűlési antisemita pártkör”, a mely mintegy souverain klub jelleggel bír, a mennyiben nincsenek kormányi megerősítésre szoruló árszabályai, hanem csak egyszerű szabályai vannak.

Igaz, hogy a többi országgyűlési pártkörök által követett usust a mi körünk is szigorúan *megtartva*, „*politikai értekezleteken* csak *rendes* tagok vagyis *képviselők* vehetnek részt; de az „Országgyűlési antisemita pártkör”-rel azért mégis meg van adva a találkozási pont összes elvbarátaink részére a hazában; s reméljük, hogy úgy a fővárosban, mint a vidéken, elvbarátaink sietni fognak az *egyetlen* magyar antisemita klubba beiratkozni.

A belépési föltételek is igen méltányosak. A fővárosi rendkívüli tagok évi járuléka 20 frt, a vidékieké (a kik a kör helyiségeit természetesen ritkán vehetik igénybe) évi 5 frt. A tagsági kötelezettség 3 évre terjed.

Jelentkezéseket elfogad a képviselői bizottságnak fentebb megnevezett négy tagja, s így e füzetek szerkesztője is.

Az országgyűlési szervezett pártok tehát egygyel megsza-
porodtak.

Erre a sakkhuzásra nem voltak elkészülve a sémita és filo-sémita urak. Tátott szájjal állanak ezen nagy horderejű tény nyel szemben, a melyet még csak kifogásolniuk se lehet, s alkotmányos praxisunk értelmében *nem is szabad*; mert országgyűlési képviselőknek elvitázhatlan joguk, országgyűlési politikai klubot alakítaniok.

Azért még a zsidó lapok is, köztük a „Pester Lloyd”-dal, egész reverentiával hozzák – eczet-savanyú képpel ugyan, de mégis, – a hivatalos tudósításokat az „Országgyűlési antisemita pártkör” értekezleteiről.

Valjon ki hitte volna ezt még csak ezelőtt két héttel is?!

Pártunk tehát ekként megalakulván, haladék nélkül hozzáfogott a *pártprogramul* megállapításához. Alapul vétetett e füzetek szerkesztőjének a „12 röpirat” f. é. szeptember havi füzetében közölt programtervezete, a melynek 10 pontja, részben módosítva, részben meg bővítve, megtoldatott még 2 ponttal, s így a program 12 pontból áll.

És most közöljük a pártprogramot.

Az országos antisemita párt programmpontjai.

Az országos antisemita párt, pártszövetkezeti (koalicionális) alapon megalakulván, céljait, a melyekre törekszik, a következőkben tüzi ki:

1. A zsidóhatalom megtörése és a zsidó befolyás ellen-súlyozása a politikai, társadalmi s közgazdasági téren, nevezetesen a sajtó, a pénz- és hitelügy, a kereskedelem s közlekedésügy, az ipar s a földbirtokviszonyok terén. Ezen alap-elvből kifolyólag sürgetendő mindazon intézmények létesítése, s támogatandók mindazon törvényes mozgalmak, melyek a most kitűzött cél megvalósítására alkalmasak. Ilyenek:

2. A nemzeti érdekeknek megfelelő helyes agrárpolitika által a földbirtokos és földművelő osztály érdekeinek megvédése.

3. A korlátlan iparszabadság megszorítása, kötelező ipartársulatok életbeléptetése és a képesítés kelléke útján.

4. A váltóképeség megszorítása.

5. A zsidó érdekeknek kedvező büntető codex revisiója, s ezzel kapcsolatban esküdtszékek behozatala bűnügyekben.

6. A bíróságok előtti szertartásos (rituális) eskü visszaállítása úgy büntető mint polgári perekben.

7. Az italmérési regálénak a községek részére való meg-

váltása; s ennek kapcsán a zsidóknak a korcsmáltatási jog gyakorlatától való eltiltása.

8. A zsidó anyakönyvek vezetésének a polgári hatóságra való ruházása.

9. A zsidók és keresztények közti házasságról szóló törvényjavaslatnak visszavetése.

10. A zsidók az országba való beözönlésének megakadályozása végett a honosítási törvény megfelelő módosítása.

11. Az államháztartás és államhivatalok oly módon való rendezése, hogy pénzügyeink s ezzel kormányzati viszonyaink a zsidó pénzhatalmaktól függetleníthessenek.

12. A párttagoknak a zsidókérdéssel közelebbi összefüggésben nem álló egyéb politikai s nevezetesen közjogi kérdésekben teljesen szabad kéz hagyatik.

Az országgyűlési antisemita párt, céljait ekként körvonalozván, felhívja a haza minden polgárát, minden ker. hitfelekezetének, minden nemzetiségének s minden osztályának tagjait, hogy, bármik legyenek is egyéb kérdésekben, nevezetesen közjogi kérdésekben nézeteik, a közös veszély öntudátára ébredve, az országgyűlési antisemita pártot alkotmányos és törvényes küzdelmében támogassák, és a választási urnánál majdan az országos antisemita párt képviselőjelöltjeinek megválasztására is teljes erejükből közreműködjenek.

Kelt az „Országgyűlési antisemita pártkör”-nek Budapesten, 1883. évi október 8-án s folytatva 9. és 10-én tartott értekezletéből.

Megbízásból:

Ónody Géza s. k.

értekezleti jegyző.

Simonyi Iván s. k.

az értekezlet elnöke.

Széll György s. k.

pártbizottsági tag.

Istóczy Győző s. h.

pártbizottsági tag.

Nem szuronyokkal, hanem törvényekkel orvoslandó a baj!

Magyarországnak súlyos bajai vannak!

Okos orvos idejekorán, a tünetekből állapítja meg a diagnoszt, és siet ellenszereket alkalmazni, hogy a baj teljes fellépését megelőzze, ha lehet, meggátolja. A mi beteg hazánk orvosai azonban csak zsebre dugott kezekkel nézték a jelenségeket, s anélkül, hogy okait kutatták volna, s iparkodtak volna gyógyítani,

orvosolni a bajt, társadalmi állapotaink megmérgezett s elmérge-
sedett bajait, bevárják, míg a „*csőcselék*”-nek nevezett és annak
gúnyolt, *kétségbeesésbe kergetett néptömeg* tüntetésre szorul, hogy
életjelt adjon magáról.

Milyen szerencse, hogy a magyar nyelv szótárában benne
van a „*csőcselék*” szó, különben az annak nevezett tömeget kény-
telenek volnának bizonyos potentátok amúgy körülírva, valódi ne-
vén „*vagyonából kiforgatott, koldusbotra juttatott nyomorultak*”-nak
nevezni.

No de a lényeg mellett a név nem változtat a dolgon.

Kereshetnek és találhatóak a szótárban más nevet is nekik,
még gúnyosabbat, az nem javít a dolgon, valamint az sem, ha
az elbizakodott hatalom, – a mi még csúfosabb, – kényszerült
helyzetében vergődve, gyáva tehetetlenségének érzetében egyebet
sem tud, mint fogcsikorgatás közben öklét emelgetve a szuro-
nyokra mutat, sőt azokat használja is.

Radikális gyógy mód alkalmazása helyett megtámadja, szuro-
nyokkal üldözi a jogosult önvédelmet, mely saját én-jének és tár-
sainak pusztulásában a hazának, – azon államnak pusztulását
látja, melynek czímerében és koronáján a kereszt ragyog, s mely-
nek minden talpalatnyi földjét az ő őseinek vére áztatta nem
egyszer, s tartotta fen évezreden át; és most olyan elem veszé-
lyezteteti az ő létjogát, – még pedig majd a törvény védelme alatt,
majd annak egyenes kijátszásával, a mely elem nem produktív,
csak emészt, pusztít, s ha telhetetlensége úgy kívánja, telt erszé-
nyével odább áll a kizsarolt földről, a kipurított vidékről.

Mindez Magyarország létező törvényei védelme alatt, vagy
idevágó törvények nem létezése folytán történik, oly alakban, oly
mértékben, mely a komolyan gondolkodó főt aggodalomba ejti, a
hazáját és nemzetét szerető szívet elkeseríti, s a proletárrá” tett
munkás néposztályt, a „*csőcseléket*” az éhség és nyomor fonnyasztó
karjai közt *felláztatja*, halálba kergeti.

Már mégis csak különös az a dédelgetés, melyben Magyar-
országon a „humanizmus” czége alatt a zsidóság részesítettik.
Mert az nem mentség, hogy ha nem így meg úgy, hát Rothschild
nem ad kölcsönt. Hisz a kölcsönt előbb-utóbb vissza kell fizetni
kamatostul együtt, de a mit ezáltal a nemzettestből veszítünk, azt
nem pótolhatjuk soha.

Nagyon nyomorult nemzet az, mely ily áron eladja létjogát;
s ha mégis teszi, meg is érdemli, hogy előbb zsidó rabszolgájává
aljasuljon, s aztán pusztuljon a föld színéről a gyalázatos, mert
nem érdemel életet.

Magyarország pedig már ide jutott; most van azon a válponton, melyen az élet és kárhozat találkoznak, megküzdeni a végtusát.

Az agónia borzasztó!

Az igazságszolgáltatás az „alaki jog” mezején koncz, melyen rágódva aztán fel is híznak sokan, csak a szegény beperelt vagy igazságot kereső nép néz fel összetett kézzel az égre, és úgy – vagy pedig „csöcselék” -ké avancíroztatva fütykössel kezében, boszútól lihegve, törvényt gázolva, hóhérjának vagyonát törvezúzva „keresi az igazságot.”

Keresi, de nem találja. Talál helyette akasztófát.

Igen, ha mocczanni mer, ha szavakban nyilvánul fájdalma az őt fosztogató zsidó ellen, ott vannak a bíróságok a börtönnel; ha pláne elkeseredettsége ablakbeverésben nyilvánul, ott van a szurony, a golyó, a statárium!

Isten különös kegyelméből Magyarországon még idáig magyar az uralkodó elem. A kormány, az államhatalom magyar, de éppen mert ez az államhatalom saját vérenek és nemzetének rovására is azonosítja magát a zsidó-érdekkel *életre-halálra*, a hazánkat lakó más nemzetiségek ámulva nézik a dolgot, ők is érzik a zsidó nyomást, *önvédelemre gondolnak*, s mert azt szemeikkel látják, hogy a magyar államhatalomtól még csak nem is remélhetik a szabadulást, egy cseppet se csudálkozzunk rajta, ha ki felé gravitálnak.

A Magyarországon elszaporodott és ijesztő mérvben szaporodó s beözönlő zsidóság talmud-morálja aláaknázza Magyarország létalapját, széttépte az összekötő kapcsokat, s most maga a magyar államhatalom a szabadság, egyenlőség és testvériség” korlátlan aegise alatt betetőzi maga a zsidó munkáját, mi semmi más, mint a három bérczű szép hazában a magyar fajjal együtt haldokló „szabadság, egyenlőség, testvériség” *sírhalma*, melynek sírkeresztjére már készül a felirat: „vége Magyarországnak.”

A mi más, – szabadságra törekvő, de előrelátó nemzeteknél *áldás*: így válik az minálunk *átokká*, s a mi legszomorítóbb, a magyar államhatalom maga teszi azzá!

Törvényhozásunk a szabadelvűségnek gúnyolt valami olyannak régióiba ágaskodik, honnan az elvetett szélből vihart arat. A külföld előtt való csupa fitogtatás és öntetszelgésből martalékul dobja oda egy harácsoló telhetetlen hordának azt az államalkotó elemet, mely nem oka kiskorúságának, nem oka annak, ha felszabadulása első századának első felében még a szabadság és egyenlőség bűvkörében nem bír biztosan járni saját lábain; de az anyag jó,

annak bizonyult, létezésének ezredéves történelme tanúskodik erről. Ezt az anyagot nem volna szabad prédául odadobni ellenségének, azért, mert nem tud ahoz hasonló gazemberré lenni, hogy vele a szédelgésben, csalásban és gázságokban konkurrálhasson.

Köztudomású dolog, statisztikai adatok és hitellekkönyvek igazolják, és a mindennapi tapasztalat, hogy a magyar faj vagyoni-
lag is pusztulásnak indult. Ezt látva a velünk élő más nemzetségek, s tapasztalva azt, hogy a bukás és szétzúllás lejtőjén álló magyarság saját létezetését is kétségessé tette, hisz kormánya zsidó bankárok kegyelméből csak kölcsön-pénzen tud fenállni és uralkodni mától holnapig, s ezen pénzkölcsönök fejében vak esz-
közévé válik azoknak az idegen pénzhatalmaknak, melyek aztán bele nyúlnak igazságszolgáltatásába, bele törvényhozásába is, inyük szerint diktálnak, parancsolnak a pénzes zacskók hatása alatt, mondom, ezt látva a nemzetiségek, felébred önérzetök, bántja őket az önmagával is tehetetlennek látszó magyar faj hegemoniája, ott-
honának földjén egyik letépi és sárba-porba tiporja az ország címerét, s önálló királyságról álmodozik, a másik a nagy német nemzettel, – a harmadik és negyedik Oroszországgal, vagy a déldunai kis fejedelemségekkel kaczerkodik.

Nem kis dolgok ezek! S pedig ezek már csak következményei a rász kormányzatnak, és a túlságba hajtott szabadéi vüség árnyékában felburjánzott azon rossz törvényeknek, melyek oda jutatták az államalkotó magyar elem produktív osztályait, az iparos és földműves osztályt, hogy az elkeseredettség végső határán *mozdulatlanul álljon meg a katonaság szuronya és sortüze előtt*, s ha vért lát, *puszta kézzel vesse magát reá a katonaságra*, és vissza-
veri *vagy meghal*, mint ez a múlt hetekben Z.-Egerszegen történt.

Vétkezik, a ki ezt a vagyonából kiforgatott, koldussá tett, – s még fölül rá *kigúnyolt*, – és így az étellel leszámolt-
népet „csöcselék”-nek nevezi, s vétkezett az az államhatalom, mely idáig hagyta fajulni a dolgot, hogy vér folyjon.

Az ilyen vér égbe kiált boszúért!

Vétkezik a sajtó, mely tévútra igyekszik terelni úgy itthon, mint külföldön a közvéleményt, azt híresztelvén, hogy ezek vallás-
különbség ellen való torzsalkodások, vagy pedig az antisemitizmus által támasztott harcok.

Magyarország kir. főügyésze kompromittálta hivatalát, midőn Zala és Somogy vármegyék kir. ügyészeihez menesztett uká-
zában a zsidóellenes zavargások támasztásával az uri osztályt gyanúsítja, (a zavargásokat provokáló zsidókra már nem tartotta szükségesnek az illető ügyészek figyelmét felhívni, ez különös!)

keserűen fog csalódni balhiedelmében. (Úgy hisszük, a kiábrándulás már nála is beállt. – Szerk.) még akkor is, ha rendeletének ide vonatkozó passusa „nem Zalára szorítkozott”, mint ezt maga Kozma nyilvánítja mentegetődzése alkalmával; hisz így reája nézve még kényesebb az ügy, mert e szerint nem egy vármegye, – hanem saját beismerése szerint „egész általánosságban” Magyarország összes úri osztályát gyanúsította.

Különös oka lehet annak, hogy éppen a főügyész nem tudja azt, hogy Magyarországon a zsidóellenes ügyben nincs szükség lázítókra; hisz lázítanak maguk a zsidók, lövöldöznek, gyújtogatnak, késelnek, gúnyolódnak, csakhogy zavargásokat idézhessenek elő, s lármázhassanak, katonaságot requiráltathassanak stb. csupa henczegésből, a mi az államnak, vagy egyes községeknek aztán temérdek kiadásával jár.

Ki tudja, nem Rothschild keze játszik-e bele a dologba, ki így egy csapással két legyet üt: nemcsak kompromittálja az országot valamely titkos kéz intésére, hanem egyúttal több kölcsönre is szorítja,

A zsidó taktika az, hogy ha a kisbirtokost például, kinek birtokára a zsidó foga fáj, másképp meg nem csípheti, felgyújtja annak házát vagy gazdasági épületét, akkor, mikor tudja róla., hogy pénze nincs; akkor aztán a nagylelkűt játszva önkényt ajánlja fel pénzét a zsidó, s így már hálójában van az áldozat,

A falusi zsidók is így dolgoznak, ki tudja, nem üzik-e ezt a taktikát nagyban is, országosan!?

Majd felnyílnak idővel Kozma szemei is, (ha most nem szándékos vak), csakhogy késő lesz; – majd az ország látja kárát ennek az elkozmásodásnak, s az éppen nem nyújt sem kárpótlást sem elégtételt, ha Kozma úr visszavonul somogy megyei szűk magányába, honnan bizony eszerint kár volt neki kimozdulni szűk látkörével.

Az antisemitizmus azonban nagy hálával tartozik Kozma úrnak, mert egy regiment Istóczy, Ónody stb. 10 esztendő lefolyása alatt re lett volna képes a leglángolóbb ügybuzgalommal sem annyit használni, mint Kozma egymaga, egy rövid év leforgása alatt használt annak, a viselkedésével, tetteivel, nyilatkozataival, és rendeleteivel.

Isten ujja működik itt!

Istóczy „12 röpiratának” összes eddigi évfolyamaiban, a „Függetlenség”-nek és az egész antisemita sajtónak összességében nincs annyi *támadás* a zsidóság ellen, mint a mennyi Ötvös Károly nyíregyházai *védbeszédében* van; forró köszönet neki érte! de

még ez mind csekélység ahhoz képest, a mennyit Kozma egymaga már idáig használt az antisemitizmusnak.

Isten azoknak támaszt ilyen védőket és oltalmazókat, kiket ki akar irtani a föld színéről.

Bizonyos zsidópajtás lap is (nem a „Nemzet”-et értem, mert az egészen zsidólap) kezdi már beismerni, hogy a mi Zalában történik, annak már fele se tréfa, s ebből kifolyólag azt is elismeri, hogy „az antisemitizmus nem *ok*, hanem *okozat*.”

Jó barátim! elkéstem vele! Előbb kellett volna ezt tenni, évekkal ezelőtt, mikor még csirájában el lehetett volna fojtani a bajt czélszerű törvényekkel és intézményekkel; de akkor, ha Istóczy rámutatott a baj okaira, a képviselőházzal együtt csak „derülni” tudtatok.

Most már vér folyik, most tessék „derülni”!

A zsidó emanczipáció zászlója lobog, de nem „egyenlőség”-et, hanem *kiváltságokat* hirdet, kiváltságokat még a törvény előtt is. Nyomában aztán tenyészik a nyomor, a kétségbeesés, ennek nyomában pedig *patakjaik a vér*.

A ti „*derültség*”-*(titok közt szabadon garázdálkodó zsidóság fosztogató üzelmei megteremtették ezt az irtózatot, s valóságos gúnyja a Nemesisnek, hogy éppen annak a Deák Ferencinek a vármegyéjében, a ki a zsidó emanczipáció lobogóját kitűzte? éppen Deák Ferencz népe a zsidó gazságok által űzve-hajtva, kétségbeesetten rohan a halálba, abban a városban, azon a térségen, hol Deák Ferencz szobra áll, hol aztán a „haza bölcse” szobrára freccsen a szuronyok által kiontott polgárvér!*

Hát ennyire jutottunk!?

Igen!

A nyomor szülte kétségbeesést még ingerli a kiváltságosság pökhendisége, a zsidóság elbizakodottsága.

Nyíregyházán nem a gyilkos sakterok: *a zsidóság nyerte meg perét*, ezt tudja a legutolsó falusi rongyszedő zsidó is, mert hisz *adakozott rá*; lehet, hogy a felsőbb fórumokon is meg fogja nyerni, *de elvesztette a legeslegfelsőbb fórum: a magyar nemzetet alkotó nép előtt a pert. Itt ki van mondva az ítélet, innen nincs apellát!*

Az a „*dadai hulla*”, – mely annyira „maczerált” volt, hogy *míg haja, szerzete, körmei leáztak, lemállottak*, addig a karjára kötött kendőben *a festék papirosával együtt el nem ázott*, – még sokáig kísérteni fog; csak az kár, hogy a gazemberek helyett becsületes emberek látják kárát a harcznak. De azért se baj! az eszmék diadala áldozatokat követel.

Magyarország akkor is meghozta az áldozatot, mikor a ke-

reszt a *Korán* ellen küzdött, s megvédte Nyugat civilizációját; meghozza most is, *már hullanak is az áldozatok a talmud* elleni harcban!

Megérett a gyümölcs, most már lehull fájáról magától is!

Statárium!? golyó!? szurony!? börtön, vagy akasztófa!? Csak olaj a máglyára, melyet évek során át maga a zsidóság gyűjtött, halmozott össze a legveszedelmesebb gyúanyagokból; most már elbizakodottságában önmaga alá gyújtja saját kezeivel.

Magasra csapkodnak a lángok, vér folyik, megnépesednek a börtönök, meg az akasztófák!

Az oktalanság eme kényszereszközei majd csak még inkább elmérgesítik a bajt, s még magasabbra vernek majd a lángok!

Mentő kéz! hol vagy!? Jöjj! ne késsél soká, mert igen nagy szükség van reád!

Dr. Balaton.

A ker. papság ellenható hivatása a zsidósággal szemközt.

A physikának egyik, a tapasztalat által is gyakran bizonyított alaptétele az, hogy minden hatás ellenhatást szül. A józan ész követeli, hogy ellene működjem olyan dolognak, a melyről tapasztalom, hogy káromra, vagy talán vesztetre is fog lenni. De nemcsak magamat illetőleg vagyok erre kötelezve, hanem törekednem kell, hogy polgártársaimtól távol tartassak minden olyast, a mi egyenesen annak vesztére tör.

Hogy a zsidóságnak teljes hatalma nem áldás a magyar emberre, arra nézve elég elszomorító példát nyújt a tapasztalat. Nem hiszem, hogy találkozni elfogulatlanul ítélő, a ki szemmel kísérve napjaink szomorú és megrendítő eseményeit, – szerzett tapasztalatai után teljes meggyőződéssel s tiszta, önzetlen szívvel elmondhatná, hogy a magyar nép anyagi és az ezzel együttjáró szellemi sülyedésének oka nem a zsidóságban keresendő.

Gyakran fölvetetik a kérdés, vajjon helyeslehető-e, hogy általában a keresztény, különösen pedig a kath. pap antisemita álláspontot foglal el? Természetes valami, hogyha a sémiták és barátjaik ezen kérdésre tagadólag felelnek; de, ha érdek nélkül tanulmányozzuk a kérdést, ily pusztá tagadással nem elégedhetünk meg.

Nézzük csak első sorban, hogy mi a kath. papnak kötelessége híveivel szemközt?

Minden józan keresztény tudja, hogy a kath. papnak hivatása első sorban és mindenek fölött híveinek lelki üdvösségére vonatkozik; s kötelessége azt minden áron, a mennyire teheti, előmozdítani; de tudjuk egyszersmind azt is, hogy a külső körülmények rendkívüli nagy befolyással vannak a lélekre és annak minden működésére. Ha tehát a pap köteles a lélek betegségét gyógyítani, köteles egyszersmind ezen betegségnek okait is, a mennyire tőle telik, elhárítani, vagy az illetőt annak elkerülésére figyelmeztetni. Azon kóros lelki állapotoknak pedig, a mely az erkölcsi sülyedésnek napjainkban oly elszomorító példáit mutatja, legtöbbször

oka a nép anyagi sülyedésében kereshető; de oly sülyedésében, a melynek oka nem maga a nép, hanem álnok csalás; a semmi rosztat nem sejtő nép vagyonának furfang által való elkobzása. Már pedig a népek ily csalás általi kifosztása és teljes koldusbotra való juttatása teljesen a zsidók machinatiója; ezt bizonyítani fölösleges; sajnos! maguk a szomorú tények bizonyítanak.

A szomorú tapasztalat megtanított minket arra, hogy a nép anyagi állása legnagyobb részt igazán kétségbeejtő; s mi lehetne ennek természetesebb kifolyása, mint az, hogy a nép lassankint kivetkőzik minden erkölcsi érzelemből; lassankint meggyőződéssé szilárdul benne azon gondolat, hogy az Isten sem törődik már velem, mert különben nem engedné meg, hogy olyan faj tegye rá kezét véres verejétkkel szerzett kis birto-kára, a mely nem erőlteti magát a munkával, hanem furfangja és csalása által kaparítja körmei közé azt, a miért a szegény ember éjjelt is nappallá tett; pedig hogy ez így van, fájdalom! csak a tapasztalatra kell hivatkoznunk.

Ily viszonyok között nem szabad a papnak passiv magatartást követni, hanem kötelessége e kétségbeejtő bajnak minden erejéből ellene működni.

Igen jó argumentum a zsidók és zsidóbarátok kezében a keresztény vallás által parancsolt felebaráti szeretet; igen alkalmas eszköznek találják, hogy hangoztatása által a kath. papnak kezét megköthessék és netaláni működésében könnyen megakadályozhassák; de, szerencsére, ez igen alkalmatlan eszköz a jelen esetre nézve; mert ki mondhatja azt, hogy a kath. pap hivatása ellen cselekszik akkor, ha híveit, az erkölcsi sülyedést maga után vonzó anyagi romlástól megóvni törekszik? Nem mernénk azt állítani, hogy a pap a felebaráti szeretetet gyakorolja akkor, ha híveinek erkölcsi romlását közönyösen nézi, s azt megakadályozni nem igyekszik. így például, ha a pap látja, és meg van győződve, hogy azt a szegény tudatlan és semmi rosztat nem sejtő földmivest a zsidó csalásával rászedi és mindenéből kiforgatja, és ennek daczára – a felebaráti szeretetet akarván gyakorolni – tétlenül nézi a zsidó csalását, nemcsak hogy felebaráti szeretetet nem gyakorol, hanem meg nem akadályozás által hallgatagon még részt is vesz a bűnben; pedig ilyesmit látni és tapasztalni igen sok alkalma van olyannak, a ki egy kissé gyakrabban forgolódik a nép között; hát még a papnak, a ki ismeri a nép külső' és belső viszonyait.

Nem ráfogás az ily zsidó machinatio, hanem a tapasztalatnak kétségtelen és elferdíthetetlen adata; bárcsak adná Isten, hogy mindez ne így lenne; bárcsak ne kellene félünk attól, hogy e nép maholnap száműzött, kifosztott koldus lesz saját hazájában, melyet nem zsidó, hanem ő a saját vérével szerzett.

Dicső hivatás jutott a papnak ezen tekintetben is; mert megmen-tője lehet egy egész nemzetnek; nem ugyan idegen hatalom fegyvere alól, hanem *idegen népfaj* furfangja és csalása alól.

Úgy hisszük, hogy nem fogunk hibázni, ha épen a felebaráti szeretet parancsára támaszkodva, bátran kimondjuk, hogy a kath. pap csakis akkor teljesíti pontosan kötelességét híveivel szemközt, ha az anyagi s egyúttal erkölcsi tönkrejutást eszközölő zsidó-machinatiót megsemmisíteni igyekszik. És hogyan érhetné el ezt jobban, mint az által, hogy működé-

sének sikere céljából az antisemitizmus álláspontjára helyezkedik, vagyis ha olyan támasztó pontot keres, a mely legjobban elősegítheti üdvös működésében. Igaz, hogy nem tetszik ez a zsidóknak és barátaiknak; de mik ezek a magyar nép millióival szemközt? Inkább önmagunkat gyámolítsuk, mintsem a zsidó szekerét toljuk. Magunknak kell segíteni magunkon, nehogy előbb-utóbb a költő szavai szerint járjunk: „Szertenezett – és nem lelé honját e hazában.”

M. Atády vilmos

A zsidóság és a szabadkőművesség.

Valamint minden más országban, úgy Magyarországon is főleg pedig annak fővárosában divatosná lett a zsidók között hogy a szabadkőművesek páholyaiba tolakodjanak, és azokat kedves személyiségeik által teljesen elárasszák. A zsidók a kőművességet is igen kényelmes eszköznek tartják, miszerint magukat jobb és tisztességesebb társaságba becsempésszék, és tekintélyes, általános tiszteletben levő urakat „testvéreink” címezhessenek.

Azonban a zsidóság a szabadkőművesség elveivel épen homlokegyenest való ellentétben áll. Mert midőn a szabadkőművessége az egész emberiséget valláskülönbség nélkül testvéreknek tekinteni parancsolja; míg a szabadkőművesség a szabadság, egyenlőség és testvériség után törekszik: a zsidóság, fajának különösa céljait követi, azon célokat, melyeket vallásuk és a talmud neki parancsolnak, és azokat a keresztény társaság, a keresztény erkölcs és a mostani polgárisodás törvényeivel kiengesztelhetlen ellentétbe hozza. Hiszen őt ezek legkevésbé illetik. A keresztény erkölcs és a jelenkor polgárisodása! Ki látott valaha zsidót ezek után törekedni? Ellenkezőleg a zsidó törekvése folyvást oda van irányozva, hogy a keresztény erkölcs szilárd alapját aláassa, a keresztény társaság szervezetét aláaknázza és felbontsa; mert csak ott, a hol az neki sikerült, van kilátása korlátlan uralomra, csak ott várhatja reményei és aspirációi teljesítését.

Midőn tehát a zsidó a szabadkőművesség páholyait fölkeresi, annak ellenkezőjét törekszik elérni, mint a mi a szabadkőművesség célja és feladata. És ez neki eddig teljesen sikerült is. Mert miután ott minden tisztességes ember visszahúzódik, a hol a zsidó arrogancia és szemtelenség uralkodik, elfoglalja az ekként szabaddá vált tért, és azt korlátlanul uralja. Az egész világ páholyainak összeköttetései által egymással, befolyást nyer a világ: minden páholyaira, és alkot ezáltal egy másik Alliance Israélite universelle-t, ez pedig azon roppant nagy eszközökkel, melyekkel rendelkezik, miket képes létre hozni? a legközelebbi események bizonyítják.

Crémieux, az „*Alliance Israelite universelle*” alkotója, egyszerűs mind a francia páholy nagymestere volt.

Honnét származik azon egyetértés a zsidóság és szabadkőművesség között? – A felelet reá igen egyszerű: mert mind a ketten egyformán gyűlölik a kereszténységet. Már 1862-ben egy kőműves következőképen panaszkodik a zsidók befolyása iránt a szabadkőművességre: A hatalom, melyet a zsidók a kőművesség által nyertek, a tetőpontra áll. Hatalmuk a trónra, valamint az oltárra egyformán terjeszkedik ki. Habár kizárva bizonyos páholyokból, zsidók mégis ülnek a világ minden páholyában. Londonban két zsidó páholy létezik, melyek minden revolutionárius mozgalmak fonalait kezökben tartják, melyeknek elemei a keresztény páholyokban vannak. A páholy fejét zsidó képezi, és a keresztény páholyok merő vak bábok, melyek zsidók által hozatnak mozgásba, a nélkül azonban, hogy maguk azt tudnák.

Egy másik kormányzó páholy, mely szinte csupa zsidókból áll, Rómában létezik; ez is a revolutiónak egyik fő törvényszékét alkotja, mely ismeretlen fejek által a többi páholyokat kormányozza. Lipcsében a titkos zsidó páholy vásár alkalmával állandóan együtt ül, a melybe keresztényt nem bocsátanak be. Hamburgban és Frankfurtban csak a titkos emmissariusok bocsátatnak a páholy munkáira. Az utolsót *Absolonnak* hívják a *3 égető csalánhoz*, melynek neve is eléggé jellemzi a célt. Es ezekből megmagyarázható lesz az is, miért volt a legtöbb országban a szabadkőművesség vagy eltiltva, vagy még most is el van tiltva, mert a legtöbb páholyok a titkosság pecsétje alatt a népeket a zsidók érdekében lázadásra buzdítják. És ebből lesz érthető *Burke*-nek azon állítása is: „*hogy eljövend azon idő, a midőn a fejedelmek zsarnokok kell hogy legyenek, miután alattvalóik elvből lázadók lettek.*” A zsidó *Mendizabal* 1820-ban Portugalliában a lázadás lelke és elmozdítója volt; előidézte Oporto és Lissabon bevételeit, és a szabadkőművesek nagy befolyása által a juntákra, a lázadást Spanyolországba vitte át, magát pedig ugyanazon befolyással miniszterelnökségre emeltette. *Crémieux*, a francia páholyok zsidó főmestere, 1848-ban a francia köztársaságnak igazságügyi minisztere volt, miután ugyan e titkos társaságok *Lamartine* és *Garnier-Pages* vallomásai szerint az 1848-diki lázadást, előbb pedig az 1789-dikit és az 1830-dikit előidéztek. És mindezen lázadásoknak főtenyezői zsidók valának, a kik ugyan tetteleg fegyverrel a lázadást nem segítették elő, mert arra gyávák, hanem a szabad kőművesek páholyából, mint biztos rejtekből, a lázadás titkos fonalait mozgatták. (Hist. pol. Bl. 1862. 430. 1. és köv.) Ha tehát a

modern zsidó à la Crémieux és társai a Talmud sületlenségeiről tudni mit sem akarnak, azért céljok, t. i. a világ uralma után törekvés, tántoríthatlanul ugyanaz marad. És ezen cél elérésére a Talmud tanai szerint minden eszköz, legyen az bár mennyire erkölcstelen és a keresztény társaság elveivel ellenkező, szabad és ajánlandó.

Ezen célban megegyezik a talmud-zsidó épen úgy mint a modern zsidó, különben nem volna megmagyarázható, hogy a nagy zsidó synodusban, mely 1869. június 29-dikén Lipcsében tartatott, és melyre a nagy rabbinusok Török-, Orosz-, Német-, Angol-, Franciaországból, Németalföld- és Belgiumból összegyűlekeztek volt, az orthodox zsidók ép úgy mint a neológok, a kik két egyenlő erősségű pártot képeztek, megegyeztek volna következő határozatban: „*a gyülekezet a jelenkor eszméinek fejlődését és létesítését, mint a zsidóság jelenkorának és jövőjének legbiztosabb garantiáit tekinti,*”

És ebben rejlik épen azon nagy veszedelem, mely a keresztény társaság létét és 2000 éves haladását tudományban, erkölcsben és művészetben a zsidók részéről fenyegeti, és azt elpusztítani készülőben van.

És ezen oknál fogva minden kereszténynek, minden kormánynak és minden keresztény társadalomnak legszentebb kötelessége, a zsidók e törekvésének minden telhető befolyással és hatalommal ellenállani, a mi egyelőre az antisemitizmus nyílt és bevallott célja.

Budapest, 1883. okt. 4. C. M. N.

יהי אור

Jehi or! – Legyen világosság!

X.

A Talmud elvei a gyakorlatban.

Fölöttébb sok mondani valónk Kohut¹⁾ Sándor pécsi főrabbi első cikkére nem volt, mivel nagyobbrészt üres szócséplésből állt. Annál fontosabb a második. Úgy telve van az gonosszaggal, szántsándékos hazugsággal és ámitással, hogy a hajunk ég felé borzad arra a gondolatra, hogy miként merészselhet egy ember a közönség elé kilépni? – hogy

¹⁾ Mily csodálatos végzése a sorsnak, hogy czégéres zsidók nevei rendesen magukban foglalják jelentmény szerint az illető személyek fő jellemvonását és minőségét is. A *Kohut* név nem tót, mint hinni lehetne. hanem valódi zsidó: קהות = kohuth, a. ni. bámészság, tompaság. Nem találó? – רנן = renan, a. m. ujjongni, örömben kaczagni; vagy nem kaczag igazán az a semmirekellő ex-zsidó hogy az oktalan keresztények csak el is olvassák az ő ostoba gyártmányait? – הירין =, khorin, (v. Chorin) a. m. (szolgaságból) ki- v. felszabadult, v. nemes. Minek magyarázzam tovább? –

mit gondol ily ember a ker. közönségről? – Vérig kell hogy sértse az önérzetes embert az ilyen עוֹת פְּנִים =. azzusz pónim (protervia, protervitas, alig tudom minek nevezni magyarul: a legfelsőbb fokú szemtelenség.)

Tehát ez a főrabbinus neki áll, elbolondít egy szerkesztőt, beküldvén neki két cikket a Talmud és a zsidóság védelmére; a szerkesztő pedig elég gyarló ily képtelen hazugságoknak lapjában helyet adni és általa a ker. közönséget felültetni. – A talmudista rabbinus különféle idézetekkel áll elő a Talmudból és régi rabbinusok irataiból, melyekkel egy csapásra véli a Talmudot és zsidóságot megmenthetni, őket mint kifogástalan erkölcsiteket feltüntetni, s az eddig mindég rősz véleményét táplált egész világot meghazudtolni. – Mi kimondottuk már eddig is, hogy nem tekintjük a Talmudot teljes gonoszsághalmaznak; elismertük, hogy van benne elég jó mag is, mely bizony a kereszténységnek sem fogna ártani, ha megszívlelné; de hát mi szükség a benne lelhető némely jó elvet folyton napfényre hurczolni, a melyet senki nem tagad, annál kevésbé kárhoztat? Midőn mi a Talmudot megtámadjuk, a közjóért küzdünk; azt akarjuk kimutatni, hogy annak elvei roszak és mind az, aki ez elveket vallja: gonosz és a társadalomra nézve veszedelmes ember. – Azzal mi tehát egy csöppet sem törődünk, hogy Kohut Sándor főrabbi egy-két jó elvet kiböngészett; azzal azonban nagyon is törődünk, hogy midőn jó elveket akar idézni, *hamisit, ferdít és hazudik*. Ez az, amivel itt foglalkozunk.

Az első, amit a főrabbinus emleget és bebizonyítani akar, a *felebaráti szeretet* elve; azt mondván, hogy a Talmud és Midras ez elvet számtalan helyen kiemeli, és különösen Akhiva rabbira hivatkozik. Lehet, hogy e fráterrel még fogunk többször találkozni, és majd meglátjuk, milyen nagyszerű Talmud-doctor volt ő kelme. Hogy a felebaráti szeretet miféle értelmű a zsidóknál, pár sorral alább látni fogjuk. Egyelőre halljuk a főrabbinust: „De Ben Azai, kortársa (Akvának) oda nyilatkozik: a sz. Írás (Gen. v. 1.) azon verse ez az *ember* születésének története, az nap, midőn Isten az embert teremte, Isten hasonlatosságára alkotá őt^T még fontosabb alapelv és vallás-tantétel az előbbinél! mert a felebaráti szeretetnél sok mellékérdek foroghat fenn, e szót *réa* (felebarát) lehet majd szűkebb, majd tágabb értelemben venni, de e szóhoz „adam (ember) kétely nem férközhetik; mert bár ki legyen, mihelyest Isten hasonmására alkotott okos valóság és halhatatlan lélekkel megáldott teremtmény, már szeretetemre jogos igényt tarthat.” Eddig a főrabbinus. Valamivel alább ugyanezt a dolgot ismétli, idézván Bava Kama 38. a. Szinhedrin. 59. a. helyeit (ami különben az Avóda Zára Gemarájában is előfordul ily szavakkal): „Azt mondják, hogy Meir² rabbi-szokta volt mondani: honnét tűnik ki, hogy a törvényt tanuló nem-zsidó is fölér a zsidók főpapjával? Onnét, mivel irva van (Lev. XVIII. 5.): „A rendeleteim és parancsaim, melyeket teljesít az *ember* és azok szerint él... stb’.; nem mondja (amit teljesítenek) a papok, a leviták vagy zsidók, hanem: *ember*; mely által arra tanítatunk, hogy még az isteni törvényt tanuld pogány is a főpaphoz mérhető.” Így szól a Gemara. – Hogy miként ha-

²) Meir; ne gondolja valaki, hogy ez talán német név, pl. Mayer, Mejer, stb., hanem valódi zsidó; a. m. világosságból való, világító. Hogy mennyire világít a rabbinusoknak, hében-bóban majd meglátjuk.

zudtolják meg a zsidók e helyet, tagadván, hogy a nem-zsidónak halhatatlan lelke van, tagadván, hogy nem-zsidó üdvözülhet: jelenleg vitatni nem fogom; csak azt akarom kimutatni, hogy miként értelmezik a zsidók még ez ártatlan szót is: ember. – Az egykor nagyhírű Wagenseilius³⁾ bizonyos alkalommal Pozsonyban fordulván meg, valami Wolfsthal nevű tudós rabbinus írt neki egy üdvözlő levelet, hízelegni akarván a nagynevű férfiúnak, mint ker. létére nagy talmudistának. A levél bevezetése az, amit az imént idéztünk; aztán így szól: „ . . . nem mondja zsidóé, stb., hanem haadam, vagyis embernek (vagyis héber articulussal: אָדָם =ha=a, az). A zsidókra ugyan mondatik *adam* (ember, articulus nélkül), idegenekre azonban nem; mert írva van (Ezekh. XXXIV. 31.): *Ti adam vagytok*. Ezzel szemben a pogányokra *haadam* név adatik; mely kétféle elnevezés oka, véleményem szerint a következő körülményben rejlik: Az áldott Úristen teremtén Ádámot ős atyánkat, világos, hogy ő az isteni kezeknek mintegy gyártmánya; ebből pedig az következik, hogy őt a teljes tökéletesség állapotában teremtette, és így, *az isteni Fölség szemei előtt annyira gyűlöletes praeputium nála hiányzott*. Miután azonban a kígyó Évával viszonyba lépett, és mérgét rá kiokádta⁴⁾, létre jött az a fölöttébb utálatos praeputium; és így történt, hogy midőn Éva gyermeket (fiút) szült vala, ez Ádám tökéletességével már nem bírt. Ezért parancsolá hát meg az Úr, hogy az a praeputium levágassák; a zsidók pedig, minthogy a Szinaj hegy tetején állottak, elvetek maguktól ama rondaságot: és ezért hivatnak adam-nak, mintegy *megettérrel*, kik Ádámhoz hasonlókká lőnek, 5 legfőbb testrészt birtokába jutván (mivel számértékre nézve אָדָם=h annyi mint 5), u. m.: 2 fül, 2 szem és a membrum genitale. A pogányok ellenben, a kik soha a Szinaj hegy tetején nem állottak, még mindig be vannak mocskolva fertelmükkel, és ezért hivatnak Aadam, nem pedig adam néven.” – Láthatja ebből minden józan ember, hogy bennünket a zsidók még csak nem is Isten teremtményeinek, hanem az ördög művének és az ördög zsákmányának tartanak⁵⁾.

³⁾ Wagenseilius altdorfi tanár (szül. 1633.) világhírűvé lón mint talmudista megbecsülhetetlen munkái által. Jelen idézetünk „szota (= gyanús nő, Talmud-könyv)” című vaskos könyvének 711–12-ik lapjáról való.

⁴⁾ Undorral eltelve kényszerülök itt megjegyezni a rabbinusok azon veszett örületét, melylyel tanítják, hogy Éva, Ádám (szerintük) második felesége a kígyóval szereim eskedék, coluber eam compressit, és hogy e viszonyból származott volna Kájin. Vigye a manó, hogyha önmagukat ilyen nemes fajból (genimina viperarum) származtatnák! – hanem ezt nem teszik.

⁵⁾ Pár sorral feljebb mondtam, hogy nem akarok afelett vitatkozni, hogy miként tanítják a zsidók, miszerint a nem-zsidónak halhatatlan lelke nincs, hogy csak zsidó üdvözül, stb.; itt azonban mégis helye van egy-két szónak. Általános hit az a 'zsidóknál, hogy kívülök senki sem üdvözül; ők pokolra sem taszíthatok; még a legbűnösebb zsidó is nyer némi jutalmat az örök életben. Don József Aben Jakhia r., Daniel prof. VIII. 14. magyarázva, így szól: „ . . . ez eredet és elmúlásnak alávetett világ bálványozókból áll, kik elvesznek, hanem az örök élet a zsidóké: mert ezek isteni', örök lélekkel bírnak. Mivel pedig a zsidóik a száműzetés jármával sújtattak, még a köztük lehető hiúknak is lehet részök az Éden testi javaiban, úgy mint az örök élet szellemi gyönyöreiben. A jelen világ testi javai, melyek nekik fognak adatni a hatodik évezred végén (tudni való, hogy a 6-ik évezredben most vannak a zsidók, és az anyagi javak nagyobbbrészt máris kezeik között vannak: Rothschild, Bleichröder, Erlanger, Hirsch stb.), azt fogják jelenteni és kimutatni, hogy ők a Legfölségebb (t. i. Isten) fiai. Így fogja a világ látni kezdettől való saját eszeltségét és a zsidók fönséges voltát; stb.” íme, ekkora a zsidó fanatizmus! – A többi között azt is tanítják a rabbinusok, hogy zsidó nélkül a világ úgy nem létezhetik, mint a 4 szél nélkül; és hogy a

Tagadja ezt el a főrabbinus, ha tudja! – Idézete az *emberre* nézve *célzatos és hazug*.

Azt mondja továbbá, hogy e szót *réa* (felebarát), lehet majd *szűkebb* majd *tágabb* értelemben venni; de e szóhoz *adam* (ember) kétely nem férközhetik. Hogy fér-e kétely az *adam* szóhoz, azt éppen most láttuk; a *réa* szóra pedig miért nem idézi a Talmudot? mit tartja bolonddó a tájékozatlan olvasót? Tisztességes emberhez illő dolog az ötolníhatolni (à la: *szűkebb* és *tágabb* értelem), mikor a Talmud nem egy helyen kimondja, hogy *réa* alatt gój nem értendő, hanem *csak* zsidó! Sőt nemcsak hogy elhallgatja a főrabbinus a Talmud ide vonatkozó tanát, hanem még ellenkezőt is idéz a Talmud egy más helyéből, kétségkívül ámitási és csalási szándékkal. Ha ismeri a főrabbinus a közönséges tisztességet, hát vegye elő az amsterdami Talmud Bavli Szanhedrin könyvét, üsse fel a וָ (u=50, :=7=57) a lapját s nyargaljon végig szemével a Thoszefoszon egész a 18-ik sorig alulról, s eme hosszú sor 2-ik felében a következő becstelen káromlást fogja találni egész zsiólós pompájában: „*שְׂרָאֵל בְּנֵי מוֹתֵר דְּלֵא תַעֲשִׂיק אֶת רַעַד כְּתִיב וְלֹא נִי*” = Zsidónak a gójt szabad; (mert az, hogy) ne nyomd el *felebarátodat*, van írva, és nem (az, hogy ne nyomj el) gójt. Zsidóul: Jiszróel begój mútar delo telesok et réakho k'tif ve-lo gój! – így beszél, ker. felebarátom, a Talmud a nem-zsidóról! így tanítják ezt a zsidók a budapesti „szeminárium”-ban és mindenütt. Nem-zsidót elnyomni (és pedig minden áron és módon) a zsidóknál tan, erkölcsi elv. Megrendül az ember lelkében, midőn látja, hogy a ker. hatóságok ily kannibáli vadságot, ördögökhöz illő gonoszságot nemcsak hogy megtorolni nem mernek és nem képesek, hanem annak terjesztőit és vallóit a becsületes és hű, áldozatul oda vetett néppel szemben még pártolják, mentegetik és védelmezik is. – Hát annak a főrabbinak van-e lelke, hogy maga is nemcsak ily elveket vall titokban, hanem még tanít is? – hiszen ő nemcsak rabbinus, hanem *főrabbinus*! Jellem az, ily förtelmes gonoszságot elismerni, tanítani és – elhazudni? – Szegény, szegény főrabbinus!

Ámde a főrabbinus tovább botorkál szennyes útjain, fölkarvarja a mocskot s benne orra hegyéig fenteregve, sz. po fával hirdeti, oktatja a bolondokat: „. . . megbocsátja az ember bűnét (t. i. embertársának) a nélkül, hogy boszú vagy megtorlás utógondolatjait magába (!!) zárná; stb.” Mire való ez az arczátlan képmutatás? – hisz most láttuk, hogy a nem-zsidót elnyomni szabad! – a nem-zsidó legyilkolandó barom, melynek nincs is lelke; a nem-zsidó a kárhozat, az ördög jelöltje. Vagy talán nem akar a főrabbinus visszaemlékezni a Sabbasz 32. 1. híres rabbinicus közmondására: *נִשְׁלַ תּוֹרָא חֲדָר לִשְׂכִינָא* = n'fal thóro khaddéd l'szakhino- (azaz: ha elesik az ökör, élesítsd késedet); ami ennyit akar mondani: ha ellenséged elbukott előtted, ne szándd meg, rohanj rá, zúzd össze a nyomorultat, hogy soha többé föl ne kapaszkodjék. – No uraim, legye-

világ csakis az ő kedvükért van teremtve. – Van még egy valami, ami különösen bebizonyítja, hogy ők Isten fiai és ez (úgy a *Zohar*, – nem „Sohar” mint lapjaink írnák a németek után, – tanúsága, mint általános tudomás szerint) a körül metszés. A zsidó-orrlyuka ש, a Könyöke ט, mentula autem denudata et abscissa alakokat mutatnak; ezt egybevéve, lesz שִׁדִּי =saddaj, a Mindenható, ők tehát Isten fiai, mert nevét viselik. A pogányoknak is meg van a két előbbi, de hiányzik a ך =jód (sunt praeputiati); a két betű pedig, u. m. שִׁדִּי =séd, a. m. ördög; tehát a pogányok az ördögök fiai és marta-léka. Ugyanezt fejezik ki az imaszíjjal.

nek önök pogányok vagy bármily barbárok, de ily aljas, vadállati tant soha helyeselni nem fognak; és a zsidók ezt tanítják!!

Teljesen-el akarván olvasóit bolondítani, a főrabbi 3-4 helyet idéz a Talmud különféle részeiből annak bebizonyítására, hogy a zsidónak, tanai értelmében csalnia, rászednie, lopnia, uzsoráskodnia nem szabad. Úgy vélte a jámbor főrabbinus, hogy a bányák, hülék és buták majd elhiszik, mások közönbösek, nem törődnek vele; tanult emberek pedig nem fognak ily csekélységen megütközni: hisz aki zsidó ügyekkel foglalkozik, az tudja már, hogy ott egy vagy két hazugság nem sokat billent a dolgon. Ezért meri ő tagadni a legbizonyosabb tényeket is, mint pl. hogy a zsidónak tilos gyűlölnie, megvetnie a nem-zsidót; már pedig ezt tagadni annyi, mint Istent a mennyből, a napot az égről letagadni. Bemutattunk néhányat imáikból, melyek minden nagyobb imakönyvben, némelyek a kisebbekben is fellelhetők. Hogyan meri a főrabbinus tagadni a zsidók ez eszeveszett, lángoló gyűlöletét, mikor azok a képtelen átkok, káromlások, az ellenünk naponként szórt szidalmak, gúnynevek mind meg vannak írva a rabbinusok könyveiben; és a zsidók reggeltől estig századok óta üzött gyakorlata oly fényesen beszél! De hát mit mond a főrabbinus Abarbaniel *Bosemuna* című könyvének Bar Majmon-tói vett következő idézetéhez: **חייב אדם לשנאתו וראוי למאוס בו ולאבדו** Tartzik az ember őt (a ki a zsidó hitczikkeket alá nem írja) üldözni, illik őt megvetni, sőt elveszteni. (Khajjév adam leszanászó v'ranj limmász bo alabbádo). – Úgy-e mily szent a zsidó! mily gyöngéd embertársai iránt?! – oh vad hyénák! – tehát az üldözendő, utálandó és elvesztendő, aki e nyomorult fajhoz nem tartozik. Misérable Juif! – mondaná Voltaire, a mint mondja is.

כן יבדו כל [^] ^{mult} 1882. évben olvastam egy silány zsidó lapban ezt: **אייבך ישראל** = kén, jofdu kol-ojvekho Jiszróél, azaz: igen, veszzenek el minden ellenségeid oh Jiszróél. – Ilyen vadállati természet van a zsidóban! És ez a fajta meri szemeit forgatni, moralisálni, másokra rápirítani akarni! Aljas pharisaeusság és semmi más. Sőt a *pharisaeus* szó és fogalma is zsidó, az egész világ csak tőlük és róluk ismeri.

Nagy hű-hóval vitatja a főrabbinus azt is, hogy a zsidónak nem szabad lopnia, csalnia és uzsoráskodnia. Oly dolgok ezek, melyekhez nagyon is sok szó fér; de itt nem akarom tárgyalni: lévén itt szó főleg a hazugságról, míg a jövő czikkeken úgyis a csalást, lopást, plágiumot s ezek egyéb fajait akarván tárgyalni, róluk itt nem szólok. – Van azonban idézetei között egy (Gittin 61. a.) melyet szó nélkül nem hagyhatok. Azt mondja a főrabbinus, hogy „szükség esetén (!) a nem-zsidó szegényeket egyenlőképen kell istápolni a zsidó szegényekkel, stb. Hát amilyen szép- és emberiesnek látszik ez itt, oly rút, aljas és istentelen tan az valójában. Hallja tehát az olvasó a híres Mose bar Majmon rabbi erre vonatkozó tanát (Hilkhosz X. f. 5 és 6. §.) „A pogányok szegényei a zsidókéval tápláltatnak a közös héke és nyugalom kedvéért. Ugyanazon béke okáért a pogányok szegényeinek nem tiltatik meg a zsidóktól feledékenységből elhagyott kalászok és kékék felszedése és a földek csücskeinek learatása. Ugyanazon béke szeretete készít bennünket az ő jóvoltukat kívánni, még ünnepnapjaikon is (pedig tudni való, hogy a zsidóknak szigorú tilalmaik vannak a mi ker. ünnepeinkre nézve; erről később); de midőn ezt tesszük, soha sem kell velük egyesülnünk (vagy közjök ke-

verednünk); sőt ünnepnapján a pogánynak házába sem szabad belépnünk, hogy neki „üdvöz légy”-et mondjunk; ha pedig valamelyikünk vele az utcán találkozánk: *üdvözlendő fejjel, de nem szavakkal* (de sokszor tapasztaltam ezt a zsidó-szemtelenséget magam is!), Jól fontolóra kell venni, hogy mindez csak addig érvényes, *míg a zsidók a pogányok közé száműzvék és uralmuk alá vetvék. De ha majd a zsidók uralnak a pogányok felett: nem szabad magunk között pogányt megszívelnünk, még csak rövid tartózkodásra sem; sem kereskedőnek nem engedhető meg, hogy áruival egyik helyről a másikra menjen át földünkön, míg csak Noakh fiai 7 parancsát el nem fogadja;* mert írva van (Exod. XXIII. 23.): „Ne üljenek földened . . . amit egy órai tartózkodásról is érteni kell. Különb, mihelyt valaki a Noakhidák 7 parancsát elismeri: jövevény gyanánt tartandó; jövevények (proselyták) nem vétetnek fel csak jubileum idején; ezen időn kívül senki fel nem vétetik, csupán csak az igazság proselyfcája.” – Értheti ez idézetből minden ember, mi az „szükség esetén” szabad a keresztények szegényeinek is gondját viselni; érthető ebből a zsidók egész modora és irántunk való képmutatása. – Szomorú dolog, hogy a ker. nép és kormánya annyira el van nyomorodva, hogy ily becstelenséget megtűrni kénytelen. – Ha eddig nem tudta volna a nemzet, hogy a zsidó ilyen, most már tudni fogja; de azt is tudnia kell, miként lehet és kell ily gonoszságot orvosolni. Ne várja ezt senki a kormánytól, hanem kiki önmagától. Hogyan? – Úgy, hogy ha majd itt leend az ideje a követválasztásnak, ne törődjék avval senki: nagyságos, méltóságos, gazdag úr-e, hatalmas-e az, aki követ akar lenni; van-e neki sok földje, kastélya a faluban; evvel, mondom, ne törődjék senki; hanem kérdezzék meg a választó polgárok az illető úrtól, vajjon a zsidókkal tart-e, vagy a zsidók ellen van? Ha azt mondja „én Istóczy-párti vagyok,” helyesen van, ha nem, – vagy ha hímöl-hámol: ne szavazz rá; hadd bukják meg. Tegyen így minden olvasó; s ha ekként jár el: a jövő országgyűlésen nem a zsidó lesz az úr.

Végül a főrabbinushoz van egy szavam. Kimutattam eddig több általa idézett dolog hazug és ferdített vagy czélzatos voltát. Láthatja a ker., hogy a zsidó mind egyenlő, mind hazug, még ha rabbinus is. Láthatja, hogy a zsidó miként gondolkodik a keresztényről, és hogy rá mily jövő vár, ha e faj fogna valaha uralomra juthatni. A főrabbinus ezen elvű népek egyik kolomposa; a főrabbinus úr ily szándékkal lépett a ker. világ elé, hogy torzítványaival, vagy az igazság elhallgatásával a keresztény olvasókat tévútra vezesse. Nem átalja ez a főrabbinus tőlünk azt kívánni, hogy „tanuljunk (t. i. Talmud-elveket)”, csakhogy fogunk-e tanulni? . . . mert pirulnunk kellene. – Igenis, mi tanulunk – ha nem is mindnyájan Talmudot; – megtanuljuk, hogy milyenek a zsidók, milyen egy főrabbinus; pirulunk is a fölött, hogy ily dolgokat mernek nyilván leírni, kiadni és tanítani saját ker. országunkban a zsidók, egy a világ minden sarkából kiséprűzött csürhe nép. –

Addig is, míg újabban találkozunk ez új évfolyamban, ajánljuk valakinek azt a híres „eposzt” hogy:

Egy csacsinak igen jól ment dolga;

Könnyebben élt mint sok munkás szolgál:

Szénát, zabot elegendőt kapott,

Télen-nyáron szép gunyhóban lakott, stb.;

hogy mi történt tovább? azt tudja már a világ! – a bőre ott van most már a sövényen: hadd száradjon! –
Avellanus

Zsidó kiátkozás*)

Mint hogy alig van történelmi esemény, melyben nem rejlenek több vagy kevesebb tanulság, és valamely népnek sajátlagos vallásos nézetei, szertartásai és nyilatkozatai többnyire fényt derítenek annak jellemére: talán nem cselekszünk egészen felesleges dolgot, ha Lewes György Henriknek a „Philosophia története” című felette érdekes és jeles munkájából **) , melynek tanulmányozására ezen tüzetek olvasóinak tán nem mindegyike vett magának időt és fáradságot, egy epizódot reprodukálunk, mely egy, a községből kitagadott zsidó kiátkozásának ceremóniáját s ezen átok formuláját terjedelmesen leírja.

A tudós szerző ugyanis, miután elmondja, hogy az illetőt, mivel egyéni nézeteit a felekezet tanaival nem volt képes összeegyeztetni s nem akart hitet mutatni olyanban a miben nem hitt, először fenyegetésekkel, később pedig megvesztegetéssel próbálták elhallgattatni, s végre orozva élete ellen törtek, mely gyilkossági kísérlet azonban a szúrás elsiklása miatt csak kabátját hasítván fel és bőrét karczolván fel jelentéktelenül, szintén eredménytelen maradt, – következőleg folytatja:

„Az egyéni vakbuzgóság e fölléptét csakhamar követte a testületi méltatlankodás nyomósabb kifejezése; megkezdődött a kitagadás komoly processusa. Nagy és izgatott tömeg lepte el a zsinagógát, midőn kinyitották a frigszekrényt, melyben a szentírás könyve őriztetik; számtalan fekete viaszgyertyának fénye ömlött a haragos hívők hosszú szakállaira és apró szemekre. A pap elrendelte, hogy az ítélet kihirdetessék, s a kántor felemelkedett, és messze elható gyászos hanggal énekelte el a kiátkozás és száműzés ezen igéit:

„Az angyalok gyülekezetében kiadott rendelet és a szentek tanácskozásában hozott végleges határozat értelmében kitagadjuk és száműzzük. Kinyilatkoztatjuk ezennel, hogy ki van átkozva és tagadva az Isten és e Gyülekezet akarata szerint és a szentírás könyvének s a benne foglalt hatszáz és tizenhárom szabványnak erejénél fogva. Hanges szóval ismétljük a tilalmat, melyet Josua mondott Jerikót illetőleg; az átkot, melylyel Elisa sújtotta a pajkos és szemtelen gyermekeket és Gehasi szolgáját; a kiátkozást, melyet Barak használt Merost illetőleg; a kitagadást, melyet régente a nagy zsinat tagjai használtak és a melylyel Jehuda, Ezekiel fia szintén sújtotta szolgáját, és mindazon átkokkal, kiátkozásokkal, tilalmakkal és kitagadásokkal egyetemben, melyekkel büntettek Mózes mesterünk óta egészen a mai napig, a J a h nak is nevezett A c h t a r i e l nek, a seregek urának nevében; M i h á l y arkangyal nevében; M e t a t e r o n nevében, kinek neve hasonló az uráéhoz, ***) S a n d a l p h o n nevében, kinek tiszte rendesen abban áll,

*) V. ö. a „12 röpirat III. évfolyamának 82. l. – S z e r k.

**) Az angol eredeti kiadás után a Magy. Tud. Akadémia megbízásából fordította Dr. Bánóczy József. Budapesten 1877. – A c z i k k í r ó.

***) A M e t a t e r o n szó betűi ugyanazt a számot adják, mint a S a d a i , a Mindenható szó, ugyanis háromszáz és tizennégyes.

hogy virágokat és virágkoszorúkat mutat be urának (azaz, hogy Izrael fiainak imádságait az Isten trónja elé viszi). Végül annak nevében, ki negyvenkét betűt foglal magában; – ugyanis Annak nevében, ki Mózesnek megjelent a csipkebokorban; a kinek nevében Mózes megnyitotta és szétoztotta a vörös tenger vizeit. Annak nevében, ki azt mondta: Az vag y ok, a ki vagy ok és a ki lesz ek: a nagy Név titokzatos mélységénél fogva; szent Parancsainál fogva, melyek a Törvény két táblájára vannak vésve. Végül a seregek Négybetűs Urán alt, Izrael Istenének nevében, ki a kerúbimok fölött trónol. A Golyók, Kerekék, titokzatos Állatok és az őt szolgáló Angyalok nevében. Az Arkangyalok nevében, kik a Legszentebb előtt szolgálnak. Izrael minden fia és Izrael minden leánya, kik az ünnepélyesen kihirdetett parancsok egyikét áthágnátok! Tudjátok meg, hogy ő el van átkozva a seregek Ura, Isten által, ki a kerúbimok fölött honol, kinek szent és rettenetes nevét a főpap az engesztelés nagy napján kiejtette. Tudjátok meg, hogy el van átkozva az égben és a földön, magának a Mindenható Istennek szava által. Tudjátok meg, hogy el van átkozva Mihály arkangyal nevében, a Metateron nevében, kinek neve hasonló az uráéboz. Tudjátok meg, hogy el van átkozva Achthariel Jah, a Seregek Urának nevében, elvan átkozva a Seraphimok és Ofanimok és azon angyalok által, kik Isten előtt szolgálnak tisztaságban és szentségben.”

„Ha N i s z a n ban (márczius) született, a mely hónap vezetése Urielre és seregének angyalaira van bízva, akkor tudjátok meg, hogy el van átkozva Uriel szava által és azon angyalok szava által, kiknek ő a feje.”

Ha íjárban (április) született, a mely hónap vezetése T e p h a n i e l r e és seregeinek angyalaira van bízva, akkor tudjátok meg, hogy el van átkozva Tephaniel szava által és azon angyalok szava által, kiknek ő a feje.”

„Ha S z i v a n b a n (május) született, a mely hónap vezetése A m r i e l r e és seregének angyalaira van bízva, akkor tudjátok meg, hogy el van átkozva Amriel szava által és azon angyalok szava által, kiknek ő a feje.”

„Ha T a m u s z b a n (június) született, a mely hónap vezetése P e n i e l r e és seregének angyalaira van bízva, akkor tudjátok meg, hogy el van átkozva Peniel szava által és azon angyalok szava által, kiknek ő a feje.”

Ha A v b a n (július) született, a mely hónap vezetése B á r k i é i r e és seregének angyalaira van bízva, akkor tudjátok meg, hogy el van átkozva Barkiel szava által és azon angyalok szava által, kiknek ő a feje.”

„Ha E l ű l b a n (augusztus) született, a mely hónap vezetése P e r i e l r e és seregének angyalaira van bízva, akkor tudjátok meg, hogy el van átkozva Periéi szava által és azon angyalok szava által, kiknek ő a feje.”

„Ha T i s r i b e n (szeptember) született, mely hónap vezetése Z ű r i é i r e és seregének angyalaira van bízva, akkor tudjátok meg, hogy el van átkozva Zuriel szava által és azon angyalok szava által, kiknek ő a feje.”

„Ha M a r k e s v a n b a n (október) született, a mely hónap vezetése Z a k a r i e l r e és seregének angyalaira van bízva, akkor tudjátok meg,

hogy el van átkozva Zakariel szava által és azon angyalok szava által, kiknek ő a feje.”

„Ha Kiszlevben (november) született, a mely hónap vezetése Adoniel re és seregének angyalaira van bízva, akkor tudjátok meg, hogy el van átkozva Adoniel szava által és azon angyalok szava által, kiknek ő a feje.”

„Ha Tevésben (december) született, a mely hónap vezetése Anael re és seregének angyalaira van bízva, akkor tudjátok meg, hogy el van átkozva Anael szava által és azon angyalok szava által, kiknek ő a feje.”

„Ha Sevatban (január) született, a mely hónap vezetése Gabriel re és seregének angyalaira van bízva, akkor tudjátok meg, hogy el van átkozva Gábiel szava által és azon angyalok szava által, kiknek ő a feje.”

„Ha Adárban (február) született, a mely hónap vezetése Rumiel re és seregének angyalaira van bízva, akkor tudjátok meg, hogy el van átkozva Rumieli szava által és azon angyalok szava által, kiknek ő a feje.”

„Tudjátok meg, hogy el van átkozva a Hét Angyal szava által, a kik a hét napjai fölött uralkodnak és mindazon angyalok szava által, kik őket követik és lobogóik alatt küzdenek. Tudjátok meg, hogy el van átkozva a Négy Angyal által, kik a négy évszak fölött uralkodnak és mindazon angyalok szava által, kik őket követik és lobogóik alatt küzdenek'. Átkozott legyen a hét főnhatóság által. Átkozott legyen a Törvény azon fejedelmei által, ki erős, hatalmas és rettenetes.”

„Könyörgünk Istenhez, hogy ilyen embert tegyen tönkre, és hogy siettesse megsemmisülésének napját. Isten, szellemek Istene! Vessd őt alá minden húsnak, tépd ki, gázold el, sújtsd le, semmisítsd meg. Az Úr haragja, a legrombolóbb viharok és szelek szálljanak az istentelen ember fejére; a dúló angyalok szálljanak reája. Átkozott legyen, bár hová fordul; lelke a rettegés hónapába költözködjék. Haljon meg utálatos betegségben; szelleme ne szállhasson ki belőle; küldje reá az Isten a legkeményebb és legégetőbb bajokat. Vesszen el emésztő láz által, sorvadás által, kínozza belső tűz és lepje el testét kelés és daganat. Ne hagyja az Isten békében, míg gyökeresen nincsen kitépve és semmivé téve, míg keresztül nem szúrja a saját kardja a saját szívét; ijja pedig töressék szét. Olyan lesz mint a szalmaszál, melyet a szél hajt. Az Úr angyala követni fogja a sötétségben, a sikamlós helyeken, a merre az istentelenek útjai vezetnek. Akkor fog megsemmisülni, midőn legkevésbé várja; ő maga fog esni a törbe, melyet titkon másoknak vetett. El fog űzetni a föld szilíeről, a világosságból a sötétségbe fog űzetni. Kín és nyomor éri majd mindenütt. A saját szemeivel fogja látni tönk; rejtását. A Mindenható Isten haragjának kelyhét ki fogja inni; az ő átkai be fogják földni mint egy ruha. Bőrének ereje emésztessék meg. A föld ki fogja vetni. Isten örökre ki fogja házából taszítani és pusztítani. Soha Isten meg ne bocsássa bűneit. Az Úr mérge és haragja fogja őt körül s égjen örökké feje fölött. A mely átok a Törvény könyvében foglaltatik, az szálljon reá mind. Törölje el őt az Isten az egek alól, különítse el őt az Isten a saját romlására Izrael valamennyi törzsétől,

sorsául pedig szabja mindazokat az átkokat, melyek a Törvény könyvében foglaltaknak!”

„Ti pedig, a kik még életben vagytok, szolgáljátok az Urat, Istenteket, a ki megáldotta Ábrahámot, Izsákot, Jákobot, Mózeszt, Áront, Dávidot, Salamont, Izrael prófétáit s annyi jámbor embert, kik a nemzetek között vannak szétszórva. Árassza el az Úr áldását az egész gyülekezetre és minden tagjaira, kivéve azokat, kik e kiátkozás ellen vétének. Fogadják őket az Isten szent pártfogásába. Tartsa meg őket végtelen kegyelmében s mentse meg őket a kín és nyomor minden nemétől. Nyújtsa az Isten hosszúra valamennyinek életét; áldja meg és virágoztassa föl mindezen vállalatukat. Adja meg nekik végül az Úr a szabadulást, melyre ők Izrael minden gyermekével egyetemben várnak. Ez az Ő szent Akarata. Amen!”

Mialatt ezeket az átkokat a zsinagóga egyik felében elénekelték, az alatt a másiktól időről-időre harsány trombita hangok kísérték. A fekete viaszgyertyákat lefelé fordították és egy vérrrel telt nagy hordóban cseppenként megolvasztották. E jelkép borzadályal töltötte el a nézőket, s midőn a vége bekövetkezett, s a gyertyák mind hirtelen beleraáttak a vérbe, – átkozódó kiáltás hallatszott minden oldalról s az „Amen” zaja hangzott föl a sötétben.”

És mikor – kérni az olvasó – folyt le ezen oly tragikus» izgalmas jelenet, melynek csupa olvasására borzadály futja végig az embert, s mely a zsidó nép vallási türelmetlenségének, szenvedélyességének és engesztelhetetlen bosszúvágyának leghívebb kifejezése? Körülbelül ezerhatszáz (1656) évvel azután, hogy Krisztust sikerült a keresztiára feszíttetnie, ki az Isten és az emberek iránti szeretet vallásának lett a megalapítója, s kiről a fentebbi átkokkal sújtott úgy nyilatkozott: hogy ő az Istenség, az örökkévaló Bölcsesség legfensőbb nyilvánulása, az ideális emberiség valódi képviselője.

Ha tehát ennek tanúságaként a zsidó népnek vallási fanatizmusa ezer és hatszáz év alatt mitem vesztett intenzivitásából, ugyan hány évre lesz még szükség ahhoz – kérjük mi – hogy a zsidó, hit dolgában a lélek szabad emelkedését lenyűgöző bilincseken tágítson és megtanulja» hogy embertársaihoz valódi szeretettel s ne csupán önhaszon által sugalt érdekből csatlakozva, a társadalom és emberiség magasztos eszméinek megvalósítására közreműködjék?

És hát ki volt az, a kin a fanatikus zsidók a leirt kiátkozási» szertartást végrehajtották? – Az a 17-ik századbeli bölcsész: *S p i n o z a B e n e d e k*, – máskép *D e s p i n o z a B a r u c h* volt. Jusztin.

A zsidók a dohánytermelés terén.

(Gr. Szapáry Gyula pénzügyminiszter úr figyelmébe ajánlva.)

Mezőgazdaságunk egyik kiváló fontosságú ágát tudvalevőleg a dohánytermelés képezi. Ha ezen cikk okszerűleg kezeltetnék, s gazdasági előállítására körül mindazon akadályok elháríthatnának, melyek fejlődésében jelenleg gátolják, tekintettel, hogy talajunk és éghajlatunk a legkedvezőbb feltételeket nyújtják, kétségtelenül nemcsak nagy haladást s a külfölddel szemben kedvező és sikeres versenyt lehetne elérni, hanem Magyarország jelen nyomott agrárviszonyainak jobb jövőjére és a köz-

vagyonosodásra nézve is igen hatalmas tényezőül szolgálna. Mindezekre-közreható okokat és érveket jelen cikk írója a múlt évi költségvetési vita alkalmával részletesen és terjedelmesen kifejtette, valamint tüzetesen előadta azon visszaéléseket, melyek ezen termelési ág jelen helyzetét igen szomorú színekben tüntetik fel, és jövőben sem fog elzárkózni adandó alkalommal a dohánytermelés érdekében nézeteit – bármily hidegen és közönyösen fogadtassanak is azok némelyek részéről, – előadni.

Azon számos visszaélés közül, mely e téren elkövetettek, ezúttal a zsidók üzelveinek feltüntetésére fogok szorítkozni, melyek ellenében ha gyökeres intézkedések nem történnek, maholnap annyira diszcreditálva lesz dohánytermelésünk, hogy kivitelünkkel, az áru-cikkek évről-évre növekvő silánysága miatt, a külföld piacain a mindinkább olcsó és jó minőségű amerikai produktumokkal a versenyt egyáltalán ki nem állhatjuk s szegényletes kudarczczal kell visszavonulnunk; abban pedig, hogy kizárólag Lajtán-túli szomszédaink olcsó fogyasztására s az átvételnél a termelőre súlyosan nehezedő méltányosságára támaszkodjunk, a tapasztalatok bizonyosága szerint nincs áldás, és köszönet. Igazolják ezen állítást azon óriás készletek, melyek bővebb termésű években nyakunkon vesznek, s az állami jó gazdálkodás nagyobb dicsőségére, a raktárakban gyékény és ponyvatarok alatt felhalmozódva összerothadnak.

Tudvalevőleg a dohánytermelési engedélyt a pénzügyminisztériumnál a zsidók tudják magoknak legkönnyebben megszerezni. Es miért? Talán ők jobb minőségű anyagot állítanak elő, mint a ker. magyar gazdák? Nekem, ki magam is dohánytermelő vagyok s kit zsidóbérlők szomszédolnak, naponta van alkalmam látni, hogy mily gondosan szárítják e „lelkes honpolgárok” dohányfüzéreiket; nem ritkán hetekig veretik széllel és esővel, mi által a levelek alsó végei a földet horzsolván, megkérgesednek, az így kezelt anyag törékenynyé, korhadttá, színtelenné és csipős, rosz ízűvé válik. Hogy aztán a beváltásnál hogyan segítenek magukon, természetesen a lelkiismeretes gonddal kezelő ker. termelők rovására, azt csak ők és a beváltó urak tudnák megmondani.

A szegény magyar gazda éveken keresztül szaladgálhat fel híres Buda várába dohányengedélyért, titkártól tanácsoshoz, tanácsostól miniszterhez; de könnyebb a kőből olajat préselni, mint ezen uraktól pár holdra termelési engedélyt nyerni. Folyamodó mindenféle alaki és nem alaki ürügyek alatt elutasítatik ugyanakkor, midőn a Kohnok, Weiszok és Schwarczok, az ő szomszédai anélkül, hogy sokszor otthonról ki is mozdultak volna, egy-egy hatalmas sakterbarát titkos protectiója mellett száz és száz holdakra könnyű szerével kieszközölt engedélyeket fitogtatják.

De hát fájdalom! maholnap nem is lesz érdemes, hogy tisztességes ember ezen termeléssel foglalkozzék. Nem lesz pedig érdemes azért mert oly alacsony árak vannak megállapítva a minőség klasszifikálásánál, hogy az árakban elérhető s elérni szokott eredmény (métermázsánként 17-22 fit átlag) sem a fáradság, sem a befektetés nagyságával arányban nem áll A zsidó, mint fentebb láttuk, a gondos kezelésen magát könnyen túlteszi; azonkívül a célnak megfelelő költséges pajták helyett beaggasztatja dohányát kidölt-bedölt oldalú, roskadt tetejű juh- és sertés-

hodájokba, hihetőleg arra számítva, hogy a dohánylevelek ott havanna-íz és illatot nyerne.

A keresztyény erkölcsi elvek alapján álló magyar gazda jelleméhez és becsületéhez nem fér, hogy magát a feleskertészek (dohányosokon) – kik különben is földhöz ragadt szegény emberek, – csalások útján recompensálja, míg ellenben a zsidó termelő nem riad vissza a legnemtelenebb utakon és módokon magát netalán a beváltásnál szenvedett kedvezőtlen eredményért feles dohányosai osztalékából kártalanítani, esetleg bőséges jövedelmet húzni. Nem ritkán megtörténik, hogy beváltás után az összeszámoláskor az ilyen Thekintetes oraságoknál afféle egy dénár két dénár, kendnek János semmisen jár-féle kalkulálás után 20-30 dohányos család válik adóssá, s hasonló műveletekkel évről-évre kijátszott jobb jövő reményében, növekvő adósságok terhével, helyén visszamaradva sír és kesereg elhagyatottsága és *XIX-ik századbeli* rab-szolgasorsa felett ugyanakkor, midőn a becsületesen összeszámoló szomszéd keresztyény termelő dohányosai kisebb-nagyobb mérvű tisztességes osztalékban részesülnek.

Kétségtelenül akadnak egyes keresztyének is, kik elég lelketlenek hasonló eszközökkel e modern helotismust gazdaságukban meghonosítani, de ezek rendszerint azok, kik a zsidók nagyszerű fajtulajdonságait elragadtatással szemlélik, gyönyörrel és örömittasan magasztalják, holott önmagukban közelebből bámulhatnák.

Igaz, be kell ösmerni, hogy azok a dohányosok legnagyobb részt elzüllött, anyagilag, erkölcsileg alacsony színvonalon álló, az emberiség legalsóbb elemeit képező emberek, kiknél tudatlanság és kötekedés, dologtalanság és iszákosság, bírvágy és erőszakoskodás, szóval minden rász, mi csak embert állatíva aljasíthat, egyesülve van. De hát csoda-e, ha ily eljárás és bánásmód mellett ilyenek? Ha valakit erkölctelenné akartok tenni, csaljátok meg és adósítsátok el. Ez a zsidómorál kicsinyben és nagyban működő legfőbb tétele. Csalás és uzsora! koldusbot és rab-szolgaság! Aztán következik az obligát cynizmus: – a zsidóbarátság.

Visszatérve tárgyunkhoz, önkéntelenül is azon kérdés merül fel, mégis hogyan képes a zsidó azokat a szerencsétlen szegény embereket magához édesgetni, s hogy nem okulnak, ha a megcsalás annyi példája van előttük? Hát bizony vannak sokan, a kik végre okulnak s ott is hagyják, de már rendszerint késő! Ugyanis már akkor, midőn mindenkiből kifosztattak s teljesen elaljasodtak. Mi biztosítékkal sem rendelkezvén, más termelő idegenkedik őket már ily állapottal befogadni, vagy ha befogadja is, erkölcsileg teljesen elsülyedt embert talál benne, s igyekszik tőle mint gazdasága átkától mielőbb menekülni. Végre is mindenütt felismertetvén és mindenki ráunván, hely nélküli kóborlóvá, alkalmatlan kéregetővé, szóval kapa-kasza-kerülővé lesz. Így alakul meg aztán mindinkább aggasztóbb és látható mérvekben a magyar paraszt-osztálynak is a maga speciális proletariátusa, melynek számára a dologházak és börtönök alkalmazását és szaporítását óriás „Gewalt”-okkal legjobban éppen a zsidó sajtó ordítozza.

Lássuk már most, hogyan készítettnek elő ezen gyönyörű állapotok? Mindenek előtt pálinkával és kiszínezett, de be nem váltott fényes Ígéretekkel.

Midőn a zsidó felfogadja feles dohányosát, – ki már azon oknál

fogva, hogy a fele dohányon felül beszámítás alá nem eső naturálékát is szokott kapni, p. lakást, fűtést, kukoricza-földet, állattartást stb. különben is több mint feles – a keresztény termelőn túlicizítál. – ígér még az elősoroltakon felül a palántnevelésért egy köböl vagy hat véka rozst. Midőn aztán a dohányosok a melegágyakat elkészítik s a palántot felnevelik, – tehát midőn már érdek által odakötvék, – mér nekik rostaaljat – szemetet. Van abban konkoly, fűmag stb. bőségesen, csak rozs legkevesebb. Még azt is különös rituális kis vékával s ugyancsak lecsapva méri.

Ígér nekik, midőn előbbi jó helyükről s gyakran messze vidékekről magához csábítja: *tisztességes lakást*. Midőn aztán megérkeznek, tisztességes lakás helyett elhelyezi őket nedves, bűzös, egészségtelen földalatti burgyékba, rendszerint egy-egy burgyéba négy családot, tehát átlag számítva 12-16 személyt. Ha a megérkezett dohányosok megcsalásuk felett zúgolódnak s ott akarják hagyni, ellenükben az útiköltség czimén adott pénzének visszakövetelésével fenyegetődzik, mit még hazájukban úti élelmiszerek bevásárlására fordítottak. Egy ily burgyé, – mely síralakban épül, s már csak alakjánál fogva méltán volna nevezhető *élőhalottak koporsójának*, melyben a béka a levesbe hull, melyben egész családok sorvadnak s pusztulnak el, melyek gyakran az elerkölcstelenedés fészkeit, s egész generációk elcsenevészedésének, különböző kóroknak, sőt ragályos betegségeknek kiindulási pontjait képezik, – valóban nem kerül többbe, mint egy koporsó. Húsz-harmincz forintból kiállítható, – íme ilyen az ígért „*tisztességes lakás*.”

Ígér továbbá állattartást, kukoricza-földet. Állattartási helyül kimér kopár csonka holdakat, kukoricza-helyül szikfoltos, vízállásos területeket, csupa következetességből szintén csonka holdakban. 1200 □ öl helyett 800-900 □ ölet.

Keresztyén iránt a talmud magasztos tanaiból merített épületes felebarát szeretettől áthatva lévén, lelke megnyugtatóására s rendőrségünk és független felelős kormányunk vidámítására elmér nekik mindenféle állati hulladékokat; fontját az ily döghúsnak egészséges hns árába számítva, s egy kis csendes 20-30% uzsora-percenztel megtoldva, hogy valamiképen csorbát ne szenvedjen a talmudban kijelölt azon magasztos s általuk nem különben tagadott de tényleg gyakorolt, mint a filo- és ultrasemiták által megbámult s utánczó élelmesség eszményeképpen felállított erkölcsi tétel: – mely a goj földi javait uratlan jószágnak, magát a gojt pedig kiirtandó idegennek, bálványozónak, sőt állatnak rendeli tekinteni.

Midőn aztán az ember azt hinné, itt már a határok elvégződnek, következik egy újabb légiója a csalásoknak az előlegeknél, a kamatokkal ha azok pénzben, az érték önkényű megállapításával ha természetben szolgáltatnak ki.

1868-ban – mely évnek első íelében a rozs piaczi ára 5 frt 50 kr. – 6 frt volt, vége felé pedig 9, majd 10 frtig emelkedett, – bizonyos Militzer nevű gazdag zsidó bérlő, dohányosainak a havi előlegképpen rozs elnevezés alatt erősen lecsapva kimért rostaalj szemévegyüléket köblönként 11 frt átlagos árban számította fel, ugyanakkor, midőn a szomszéd keresztény termelők az átlagárt 8 frtban állapították meg.

– A dohányos sirt, a zsidó gazdagodott, a bérlet stajgeroltatt. Így

keletkezik bérlő és tulajdonos között egy önkénytelen, gyöngéd érdek-közösség, mely aztán az utóbbinál, ki máskülönben igen tiszteltreméltó és érdemes úr lehet, ha többet nem, legalább is zsidószympathiát eredményez.

Továbbá megcsalatik a feles dohányos csak azon elmés oknál fogva, hogy valahogy ne feles, hanem adós és kinullázott koldus legyen, a menyenyiségnél és minőségénél. Ha termett pl. 40 métermázsa dohánya, beiratik csak 36 mázsa, melyből ha volt 10 mázsa I-ső osztályú 22 frt beváltási értékkel, ezt a jólelkű zsidó uraság beírja 17 frt 50 kr. értékű II-od osztályúnak, a II-od osztályút 12 frt értékű III-ad osztályúnak és így tovább. Aztán e tisztességes számtani műveletet megkoronázza olykép, hogy szintén csakis bámulatos élelmességgel a tételek eredményeit a tartozási rovatban magasabb, a követelési rovatban pedig alacsonyabb addállással hamisítja meg.

Mindezen visszaélések elegendők arra, hogy felnyíljanak e téren is. a kormány szemei, és megvédelmezze azoktól úgy a munkában görnyedd szegény munkás osztály, mint a külföld irányában a hazai dohánytermelés érdekeit. Mindenekelőtt

1-ször méltányos beváltási árakat szabva legyen méltányos és igazságos eljárásában a beváltásoknál is, s ezek szigorúan ellenőriztessenek.

2-szor. A beváltási árak időről-időre a kétoldalú szerződéses viszonynak megfelelőleg, a termelők közbenjöttével, ne pedig mint eddig történt, önkényűleg állapíttassanak meg.

3-szor. A termelő és dohányosok közötti viszony czélszerű és a méltányosság keretében mozgó, egyikre úgy mint másokra igazságos, de szigorú biztosítékokkal ellátott alakban szabályoztassék.

4-szer. A termelési jogosultság bizonyos erkölcsi qualificatióhoz köttessék.

5-ször. Köteleztessék különösen a termelő, dohányosaival a beváltási naplók alapján összeszámolni, s ez összeszámolásról megliatározott alakú, *követelési* és *tartozási* rovatral s tételenkénti kitételéssel számlaszerűleg ellátott jegyzéket a dohányosoknak kiszolgáltatni és azt az illető hatósághoz beterjeszteni.

Ekként aztán a jelzett visszaélések megszűnnek, a dohánytermesztésre a nép tisztességesebb elemei is vállalkozni fognak, s a dohánytermesztés úgy a közvagyonosodás, mint a közerkölcsiség emelésének teljesbiztosítékait birandja; az állam pedig a mindinkább súlyosbodó pénzügyi bajaiból való kibontakozáshoz is a külföld piacairól hatalmas segédkezet nyerend.

Önody Géza.

Hogyan szorítja ki a zsidó a magyart?

(Kép a „Fortuná”-ból.)

Dr. X. zsidó ügyvédnek sokáig nem voltak kliensei; legfeljebb néha egy-egy bagatell, vagy váltóper, a mi minden tekintetben csekély jövedelmet hoz a konyhára. Ő pedig hír és, *a mi földolog, jövedelem után* áhítózott.

Hasztalan törte hagymaillattal saturait fejét; sivár helyzete jobbrafordulását kieszelni nem tudta. – Egy alkalommal találkozék egy hír-

neves hitsorsosa val, a ki földhöz ragadt szegénységből „gazdag emberré, többszörös háziurra lón a *fenyítő* praxis terén.

Eszme villant meg agyában, váljon nem segítene-e rajta is az a módszer, a mely amazt úrrá tette? Határozott, és határozatát nyomon követte a tett.

Rövid idő után dr. X. ügyvédnek, mint védőnek a neve folyton ott szerepel a hírlapok „Törvényszéki csarnok”-aiban. Míg azelőtt alig egy-két ember tudott létezéséről: égből lepottyant hírneves ügyvéddé nőtte ki magát a semmiből – egyszerre.

Meteoroként tűnt fel a criminalistica egén, és e percztől kezdve „dicső” nevét naponként emlegetik a hírlapok – kevés variációval – a következőképen:

„Kánya András, betörő banda-vezér tegnap a kir. ügyészség előtt dr. X *ügyvédet* kérte fel védőjéül.”

„Blitz Áron hírhedt zsebmetsző dr. X. *ügyvédje* által – szabadlábra helyeztetése iránt – kérvényt nyújtott be a k. törvényszékhez, mivel a börtönben mesterségét nem folytathatja, s e miatt egészségében és vagyonában tönkre megy.

„Csalárd bukással vádolt Goldstein Náthán rőfőskereskedő ügyében a végtárgyalás a jövő héten lesz. Vádlottat dr. X képviselendi.”

„Mészárszéki Pista és társai rablógyilkosok bűnpörében elsőrendű vádlott arra kérte ma fel a k. ügyészség előtt védőjét dr. X. ügyvédet, eszközölne ki részére naponként egy-két pipa dohányt, mert ellenkező esetben a fogság elviselhetlenné válik reá nézve. Dr. X. megígérte, hogy a pipázást kieszközöli.”

Ekként megy ez napról-napra magyar és német lapokban, és a folytonos reclam folytán millió ember előtt dr. X. neve ösmertté lesz s millió ember mondja: „Ez a dr. X. kanállal ette a bölcsességet, kitűnő criminalista ügyvéd, a legfontosabb védelmeket bízzák reá, az újságok mindennap foglalkoznak vele.”

Jámbor olvasó! téged ugyan szépen felültettek a hírlapi tudósítások. A hírneves dr. X. egy igazi négy lábú állat, nagy fülekkkel, a ki annyit sem ért a jogtudományokhoz diplomája ellenére, mint ama bizonyos hajdú a harangöntéshez.

Íme egy kis szemelvény kificzamult jogi nézetekkel megrakott fejének gazdag tárházából:

A kir. ügyész felmentést indítványoz. Dr. X. védő feláll és kijelentvén, hogy „egyszerűen csatlakozik a k. ügyész indítványához”, leül. – A törvényszék vádlottat elítéli.

Más tárgyalás alkalmával elkésik a doktor úr; vádlott maga tartja meg védbeszédét, melynek végeztével az épen e perczben érkező doktor védő a „dolgot teljesen kimerítettnek találja s kijelenti, hogy a szótól eláll.” – A másnapi lapok a világ mind a négy tájéka felé hirdetik, hogy a kir. törvényszék vádlottat dr. X. védő hatalmas védbeszéde után felmentette.

Egy ízben nagyobb feneket kerít védelmének és gróf Széchenyi Istvánt „jeles fiatal Írónak” mondja és kijelenti, hogy „ha rablás vagy rablógyilkosságról lenne szó, akkor a k. ügyészszel tartana.”

Egyik nevezetesebb védelme volt a következő is: „Vádlott,– monda – rossz útra tért, de tessék tekintetbe venni tek. törvényszék,

hogy számos enyhítő körülmény szól mellette, a kár nem felette nagy s még büntetve nem volt.” – A törvényszék igen rövid tanácskozás után vádlottat a vád *alól teljesen felmentette*.

No de hát nem is az a fődolog dr. X. szerint, hogy a védelem fényes szónoklat, alapos tanulmány és lelkiösmeretes eljárás által az igazság kiderítésére s vádlott java előmozdítására törekedjék, hanem az, hogy *meynyúzzható kliens* legyen – *mennél több*.

Ezzel a praktikus czállal fogott dr. X. a dologhoz, midőn a budavári Fortuna-épület termeibe először belépett. – Miután czélja kivitelére *praktikus eszközöket* hozott mozgásba, a siker el nem maradhatott s mint fentebb már előadtuk, a fővárosi fenyítő praxis terén a legkeresettebb ügyvéddé lőn, s nevének fénye tündöklő csillagként ragyog – a hírlapok „Törvényszéki csarnok”-aiban.

Az a kérdés most már, mi volt az az eszme, a mi ezen kedvező fordulatot eszközölé a hírnévre vergődött doktor életében? – Mi volt az a talizmán vagy bűbájosság, melynek révén ő oly gyorsan kliensekhez jutott?

Megmagyarázzuk.

Első sorban is jó és *bizalmas* viszonyba lépett a világ egyik legnagyobb hatalmasságának, a hírlapoknak – a mi melleleg legyen megjegyezve *zsidó*, – törvényszéki képviselőjével, a törvényszéki reporterrel, a ki köztudomásúlag szinte *zsidó*. (Tény, hogy egyetlen keresztény hírlaptudósító se jár a Fortunába, a rendkívüli eseteket kivéve.)

Egy-szörű emberek könnyen megértik egymást. Hát még ha azonfelül egy nyelven imádják a Jehovát, és az érdek kölcsönös!

Egy szóval a geschalt meg lett kötve. A reporter zsebre vágta az előlegezett *sápot*, a kandidátus kriminalista pedig biztosítva volt arról, hogy *bele jön az újságba*.

Már most csak kliens kellett, Ez is meg lett hamar.

Barátságos viszonyba lépett a fogház személyzetével, és ez úton csakhamar arra a meglepetésre ébredt a világ, hogy egy főbenjáró – sensatiós – eset elsőrendű vádlottja dr. X-et, egy eddigelé teljesen *ismeretlen* új fiskálist választotta védőjéül.

Az első védbeszéd meg lett tartva. A hónapokon keresztül összeférczeit és bemagolt oratio úgy a hogy elgajdoltatott a Fortuna tárgyalási termében. A többi a zsidó reporter dolga volt. Ez meg is tette a magát, A következő nap az egész ország, sőt részben a külföld is *tudott* dr. X. létezéséről, a ki a kedvező hírlapi közlemények folytán nyomban az elsőrangú kriminalisták közé avatott.

Már aztán az, váljon a védelemnek sikerült-e vádlottat megmenteni, vagy legalább annak sorsán enyhíteni: az mellékes kérdés zsidó szempontból. A kitűzött célt dr. X. elérte. A hírt, nevet megszerezte a reporter, a klienseket megszerezte a reporter által ügyesen csinált reclam és ama *barátságos viszony*, melyről fentebb szóllottunk.

Ez időtől fogva dr. X. nem győzi klienseit védeni, és a csak rövid idővel ezelőtt ürességtől kongó irodája alig képes befogadni a segédeket, és a seregestül jövő ügyfelek egymásnak adják át lakása kilincset.

Dr. X. különben nem egyedül jutott ekként a fenyítő praxishoz. A Fortuna – hol oly nagy szüksége van a *bajos* embernek prókátorra, – több embernek is biztosíthatja a jó életet, sőt – uti figura docet –

még a vagyonszerzést is. – A miként dr. X., tényleg 7-8 zsidó fiskális szerezte ott meg fényes ügyvédi praxisát.

A szomorú tény az, hogy néhány év óta *egyetlen-egy* keresztény ügyvéden kívül, a zsidó doktorok minden magyar fiskalist kiszorítottak a Fortuna-i ügyvédi praxisból.

Ez idő szerint – egyes kivételes eseteket kivéve, – a Fortunában egyedül zsidó prókátorok szerepelnek, ott ők és a zsidó riporterek uralkodnak, – és nekik ott a közös *geschäft* csálhatlanul jól bevág.

Ez is mutatja, hogy a zsidó szemtelenséggel szemben az egyenes utón járó magyar, még ha ügyvéd is, boldogulni nem képes; hogy a magyarság minden téren háttérbe szorul a zsidóság előtt. – Nemesak a kereskedelem, ipar, hanem a szellemi munka terén is.

Zsidó reporter és zsidó fiskális képviseli a Fortunában a hírlapi közvéleményt és az ügyvédi kart.

Ideje lenne, ha a tekintetes törvényszék is szétnézne a saját házában; mert különben nemcsak Magyarország, hanem még a Fortuna is elzsidósodik. Jó lenne kissé fellebbentem a fortunai műveletek kortináját. Sok disznóság kerülne napfényre.

Szép kilátás a jövőre. Az idei egyetemi 4000-en felüli hallgatók több mint fele zsidó; a joghallgatóknak éppen *fele*; – az orvosoknak *több* mint fele.

Hogy fog ez a sok zsidó doktor Osztokodni a kriminális praxison?

Szegény ország! szegény magyar!

Neked majd csak a *statárium* jut osztályrészedül, – s beállhatsz a zsidó földesúrhoz ispánnak, a zsidó kereskedőhöz zsákhordónak, a zsidó fiskálishoz Írnoknak és a zsidó orvoshoz inasnak, – mert Magyarország nem volt, nem lesz, hanem *már is zsidó ország*.

Egy figyelmes szemlélő.

Kölcsey Ferencz a zsidókról.

Mélyen tisztelt képviselő úr! Olvasván a „12 röpirat” f. é. aug. 15-ki számában az „Alliance Israélite universelle” magyarországi tagjainak a névsorát, önkéntelen azon kérdés merült fel előttem, hogy ugyan mikép jutott e társaságba a Kölcsey név? Ha Jókai, Pulszky és Ötvös (nem Eötvös, mert a tiszta-eszlári híres saktervédőnek atyja és rokonai a legegyszerűbb Ötvösök voltak minden E-betű nélkül,) tehát ha e három celebritás keveredett volna az allianszba, azt érteném, mert ezeknek csakugyan ott lenne legillőbb helyük, de Kölcsey nem ezek közé való. Bocsánatot kérek kellemetlen jóslatomért, de bizonyosan meg fogjuk még érni ebben a rossz ötvenkrajczáros világban, hogy Istóczy Amsel, Verhovay Smile, Ónody Náthán (Ónody Dávid máris existál. – Szerk.) Szalay P i n k á s z, Simonyi Na f t h a l i (Simonyi Z s i g m o n d már szinte van. – Szbrk.) és Bary Levin, mint buzgó alliancista fig Israel di-csőségére és keresztény népünk nyomorúságára működni; mert Kölcsey semmivel sem érdemli meg jobban az ötvenkrajczáros atyafiságot, a ki egyik meggygyűlési beszédében a többi közt ezeket mondta:

„Egy van csak, a mit figyelembe hozni bátor vagyok. Az t. i., hogy az adózó nép szegénységének veszedelmesebb forrása nem lehet, mint a

zsidók szemlátomást való szaporodása. Az 1804-diki populáris összeírás 2290 zsidó férfit számlál, 1826-ban pedig 2872 találattott ezen nemes (Szatmár) megye keblében; következésképpen a zsidó népesség 582 férfival, s ha az asszonyokat is ide számláljuk, legalább is 1164 lélekkel szaporodott, még pedig azon időben, mely alatt a keresztény adózó nép száma több mint 11 ezerrel kevesedett meg. Senki sincs a tek. vármegye itt ülő tagjai közül, a kinek a zsidók ezen szaporodására a szomszéd Gallicziának sorsa eszébe ne jusson. Távoly vagyok attól, hogy azon rémítésekre menjek vissza, melyeket Eisenmengernek s a hasonlóknek tudósításai terjesztettek el. De bátran említem azt az iszonyító rajzolatot, melyet Pr. Schulze Gallicziának az Izrael fiai által történt lesúlydedéséről, az egész ausztriai birodalom láttára, előállított. Méltán mondja ő, hogy a mely országban a zsidók megszorodnak, az a végromlás szélén áll.”

Ezt mondta a 30-as évek elején Kölcsey Ferencz, a ki tudvalevőleg maga volt a megtestesült emberiesség, s a kiról ennél fogva a legelfogultabb roszakarat sem állíthatja, hogy vallásáért gyűlölt volna valakit. Ámde az ő hatalmas látónoki szelleme előre érzé a csapást, mely a zsidó emancipáció behozatalával Magyarország keresztény lakosságát sújtotta. S azért én valóban meg nem foghatom, miként mondhatja ismeretekkel bíró ember azt, hogy „az 1848-iki korszakot megelőző minden számbavehető publicista és politikus a zsidók emancipációjának szükségességét hangoztatta szóval és írásba. (Hát gr. Széchenyi István?! – szerk.) a mint ezt Irányi Dániel mondta f. é. jan. 23-ki országgyűlési beszédében. Kölcsey éppen ellenkezőjét hangoztatta ez állítólagos szükségességnek, csak hogy ő talán nem is „számbavehető politikus” Irányi szerint? Meglehet, hogy nem volt olyan regényes költői szónok, minővel most is bír a magyar parlament, hanem frázis nélkül hatott szavaival; de azért bizonyára mindenki egyetért velem abban, hogy Kölcsey Ferencz mindig volt olyan „számbavehető” jelenség a maga korában, a milyen Irányi Dániel napjainkban. Sőt többet mondok: Kölcsey halála óta közel félszázad múlt, és mégis az ilyen magamféle szerény írni olvasni tudó is annyira ismeri őt, mintha csak tegnap élt volna; meg vagyok pedig róla győződve, hogy mire Irányi halála után félszázad elmúlik, akkorra ő neki már – egyik legkedveltebb klasszikusunk szavaival élve: „a fedelékenysébe borítja nevét!”

Bocsásson meg, mélyen tisztelt képviselő úr! ha talán alkalmatlan voltam soraimmal, (sőt ellenkezőleg igen kérjük, a szerkesztőséget ezután is felkeresni. – Szerk.) és fogadja legkiválóbb nagyrabecslését

A „12 röpirat” egy figyelmes olvasójának.

